XIX. évfolyam 31. szám Ára: 1 forint 1963. augusztus 1

— Most kinek udvaroljak? A főnökömnek vagy a feleségének!

Pusztai Pál rajza

Dohogás

1.

Néhány héttel ezelőtt volt szerencsém megtekinteni „Az utolsó előtti ember” című magyar filmet, amely ejtőernyősök között játszódott.

Most nem akarom részletesen elmesélni a filmet. Helyhiány miatt az eszmei mondanivalót sem taglalhatom, bármennyire is szeretném, csak felidézek egy jelenetet: két barát egyszerre ugrik ki a repülőgépből... Zuhannak... Izgalmas másodpercek... Az egyik ejtőernyős fiú meg akarja mutatni a másiknak, hogy ő is legény a levegőben, hogy nem fél, és csak a legutolsó, a leg- és legutolsó pillanatban nyitja ki az ernyőjét... De a másik meg akarja mutatni az egyiknek, hogy ő még bátrabb és még különb, és az utolsó pillanatban sem nyitja ki az ernyőjét, csak néhány tizedmásodperccel később, de akkor már késő... Már késő... Elpusztul...

A napokban megnéztem a Bálvány című új magyar filmet, amely bányászok között játszódik.

Most nem akarom részletesen elmesélni a filmet. Helyhiány miatt az eszmei mondanivalót sem taglalhatom, bármennyire is szeretném, csak felidézek egy jelenetet: Két barát egyszerre kúszik be egy veszélyesnek nyilvánított vizes, omladozó bányafolyosóra... Kúsznak... Izgalmas másodpercek... Az egyik bányászfiú meg akarja mutatni a másiknak, hogy ő is legény a tárnában, hogy nem fél: kövekkel dobálja a felettük levő recsegő, ropogó falat... De a másik meg akarja mutatni az egyiknek, hogy ő még bátrabb és még különb: nemcsak köveket hajigál a plafonra, nemcsak a támasztógerendákat ráncigálja, hanem közben egyre beljebb és beljebb vonszolja magát a folyosón... A mentő-csoport utánamegy, de akkor már késő... Már késő... A fal beomlik... A fiú elpusztul...

Kíváncsian várom, hogy ezek után mi jöhet még? Vajon még milyen szakmában fogják elpusztítani egymást a fiatalok?

2.

Gyakran olvasom az illetékes szervek nyilatkozataiban: „Kérem, mi mindent megtettünk, ami tőlünk tellett, nagy mennyiséget hoztunk be ebből vagy abból, de a vevők órák alatt elkapkodták...”

Így volt legutóbb a Parker golyóstollbetéttel is. Egy újságcikk lelkendezve, büszkén — mint egy győzelmi jelentést — közhírré tette: másnap már minden boltban kapható lesz a Parker golyóstollbetét. Rohantam a boltba. Nem volt. Rohantam egy másikba. Ott se volt. Harmadnap jött a nyilatkozat: Volt golyóstollbetét, de a vevők két óra alatt elkapkodták.

Hát igen. Ez a baj. Kapkodnak a vevők. Elkapkodják az árut, szinte kikapkodják a meglepett, gyanútlan eladók kezéből.

Megértem a szegény eladókat: semmi örömük sincs egyes árucikkekben. Alig kapják meg az árut — mint például a Parker golyóstollbetétet —, máris jönnek a vevők. Lihegve csörtetnek be a boltba, tekintetükben állati mohóság: „Ide kérek egyet! Kettőt kérek! Hol a pénztár?”... Csoda, hogy ebből vagy abból az árucikkből nincs elegendő? Nem csoda. Lenne mindenből elég, ha a vevők nem kapkodnának annyira, ha nem kapkodnák el órák alatt az egész készletet.

De elkapkodják.

Komolyan mondom, csodálkozom, hogy az illetékeseknek még nem fogyott el a türelmük, és hogy még ezek után is van kedvük újabb szállítmányt hozatni külföldről.

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LESZAKADT A REDŐNY

avagy

NE HIRDESSÜK, AMI NINCS!

Lakásomban leszakadt két faredőny. Kellemetlen dolog. Nem lehet szellőztetni, rádásul bármely pillanatban kizuhanhatnak a redőnyök a két emelet magasságból az utcára és agyonüthetik a járókelőket. Kínos.

A Fővárosi Javító, Szerelő Vállalat redőnyös részlege két héttel ezelőtt megígérte, hogy kiküldi a szerelőt és megjavíttatja a redőnyeimet. Nem küldte. Egy hét múlva megint megígérte. Megint nem küldte. Pedig állandó ügyeletet tartva vártuk napokon át.

Ezek után érthető ujjongással fedeztem fel az új telefonkönyv hátsó borítóján a Kisipari Szövetkezetek egész oldalas hirdetését, amelyben különféle javításokra is szolgálataikat ajánlják a lakosságnak. Hirdetésük nyomán fellapoztam a szakmai mutató 21. oldalát, ahol a Budapesti Építőipari Szövetkezetek *Lakáskarbantartó* Szolgálata közli, hogy *„a lakásban előforduló összes szakipari munkákra a megrendeléseket”* 117–809 szám alatt felveszi.

Nosza, gyorsan a telefonhoz, tárcsázok, kedves női hang jelentkezik, kérésemre előzékenyen közli, hogy még e héten megjavítják a redőnyeimet. A hét még hosszú, macska vigye, mindegy – meglesz.

De még ki sem tudtam örvendezni magam, szól a telefon. A kedves női hang jelentkezik – címem alapján kikereste a telefonszámomat –, sajnálattal közli, hogy mégsem tudják megjavítani a redőnyeimet, mert a *Lakáskarbantartó* Szolgálat nem javít, *nem tart karban* – csak új redőnyt készít. Felhördültem, majd némi kis elvi vita után beletörődtem a változhatatlanba.

Két szerény kérdés:

a) Miért kell bosszantani a közönséget az évekig kézen forgó, hatalmas példányszámú telefonkönyv legfeltűnőbb helyén olyan szolgáltatás hirdetésével, ami nincs?

b) Ki javítja meg leszakadt redőnyeimet?

Békés István

Nyugtató-injekció

Várnai György rajza

Kevés a „Gomba” a Balatonon

Erdei Sándor rajza

– Napolajat, jeges borogatást tessék!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT NEM TUDJA A SZÖVETKEZET?

Kezdetben vala az autószifon, amit országszerte kedvelnek a szomjas emberek. Kedvelik, mert higiénikus, praktikus, és kitűnő szódavizet lehet vele készíteni házilag. A palack nyakát igazi alumíniumból gyártják ugyan, de a csavarmenet igen gyorsan elkopik és nem tartja a palack fejét. Mit csinál ilyenkor a budapesti szifontulajdonos? Nyakon fogja a készüléket és gyanútlanul elviszi a József körút 72-be, ahol a hibás szifonokat javítják. A szerviz átvevőhelyén két szövetkezeti dolgozó fogadja az ide betérő szifonost és egy felirat:

CSAVARMENETET NEM JAVÍTUNK! ZSÍROZÁSSAL VÉDJE A MENETET!

Szép tanács, jó tanács, csak éppen későn tudja meg az ember. A használati utasításban ugyanis erről szó sem volt.

– De az ég szerelmére, akkor hát hol javítják meg az ilyen hibákat?!

A derék szövetkezeti dolgozók szívélyesen elirányítanak a Harminckettesek terére, egy maszekhoz. A maszek aztán önfeláldozóan el is vállalja a munkát, potom 68 forintos áron.

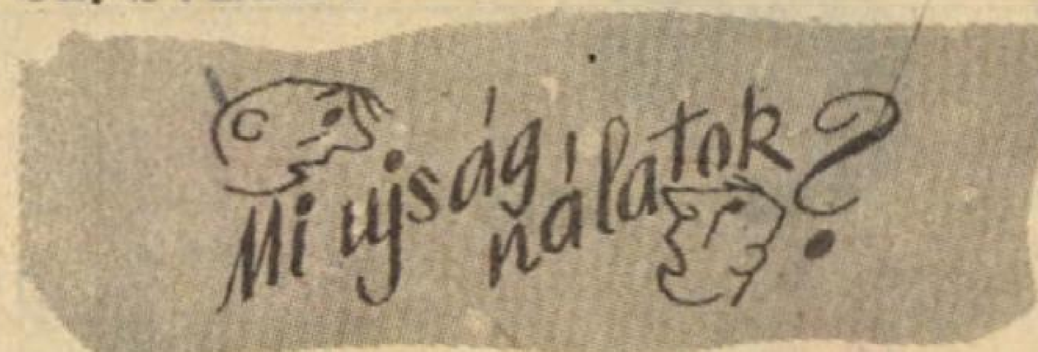
Miért nem tudja a szövetkezeti szektor elvégezni azt a javító munkát, amit az általuk ajánlott maszek készséggel elvállal?

Dr. Lukács Sándor
X., Hölgy utca 35.

DE JÓ IS EZ A CSEND!

Mészáros András rajza

SZ. SVECOV

Két ismerős találkozik a megyeszékhelyen.

— Szervusz!

— Szervusz!

— Te honnan jössz?

— És te honnan jössz?

— Én X járási székhelyről, most ott dolgozom.

— Én Y járási székhelyről, ahol állásban vagyok.

— És mit csinálsz itt?

— Te mit csinálsz itt?

— Én a megyei konferenciára jöttem.

— Én is a megyei konferenciára jöttem.

— Mit hoztál magaddal?

— És te mit hoztál magaddal?

— Én kimutatásokat.

— Én is kimutatásokat.

— Hány százalékos teljesítést mutattál ki?

— És te hány százalékot mutattál ki?

— Én 101%-ot.

— Én is 101%-ot.

— És a valóságban mennyit teljesítettetek?

— És ti mennyit teljesítettetek?

— Mi 68%-ot.

— Mi 69%-ot.

Másnap ismét találkoznak.

— Mi újság nálad?

— És mi újság nálad?

— Alaposan letoltak!

— Engem is letoltak.

— És aztán mi történt?

— És veled mi történt?

— Büntetésből áthelyeztek.

— Engem is áthelyeztek.

— Hová?

— Téged hová?

— Engem a te helyedre.

— Engem viszont a te helyedre.

— Szervusz!

Szervusz!

A Krokodilból fordította:
Gerényi Tibor

Rendezett falu

Pusztai Pál rajza

Készül a friss csapolás

Balázs-Piri Balázs rajza

MINŐSÉGI ELLENŐRZÉS

Meghívtak az Országos Szabványügyi Hivatal repülőbizottságának rajtaütésszerű minőségi ellenőrzésére. Mint újságíró mindenhova együtt mentem a bizottsággal, s magam is tapasztaltam, hogy miféle hiányosságok vannak a minőség körül.

Az egyik nagy Közért-üzletben a bizottság megállapította, hogy a kiszolgálásból 15 százalék udvariasság hiányzik, ezt az alkalmazottak szabálytalanul hazaviszik, bár egyikük azzal védekezett, hogy odahaza még gorombább. A vezető kartársból a szúrópróbaszerűen megejtett mérés szerint 9 százalék megértés hiányzott.

Az egyik forgalmas villamosmegállónál megállapítottuk, hogy több utas kedvességtartalma nem éri el a társadalmi együttéléshez szükséges szintet. Több kalauz udvariatlansága 200 százalékkal magasabb volt a megengedettnél, ami pedig már káros az egészségre.

Több hivatalt is meglátogattunk. Nem is egyben a dolgozók bátorsága 18 leonidással kisebb volt az előírtnál, a főnök basáskodási hányadosa viszont 8 néróval túllépte a megengedett határt.

A bizottság megvizsgálta néhány építkezés munkáját és úgy találta, hogy a munka irama mintegy 12 csigával lassúbb, mint amennyit az Állami Lucaszék megállapított.

Rajtaütésszerűen ellátogattunk az Irodalmi Intézetbe is. Általában a szerénység 96 ibolyával kisebb volt az előírtnál, s találtunk néhány költőt, akinek jelentősége az előírt súlyt nem érte el. Néhány regényíró több kilométerrel hosszadalmasabbnak mutatkozott, mint amekkorát a Papírgazdasági Köz-

pont előírt. Több dalszövegnek a cukortartalma erősen túllépte a megengedett mennyiséget. Akadtak esztéták, akiknek zavarossága a megengedett halandzsaszínvonal többszöröse volt. Elcsíptek egy színpadi szerzőt is, akinek érzelgőssége a megengedett giccshatárt öt megfagyott gyermekkel lépte túl.

Érdekes tapasztalataink voltak egyes közhivatalokban. Akadtak tisztviselők, akikben az emberek ügyes-bajos dolgai iránti megértés 10 tolsztojjal kisebb volt az előírtnál. Gorombaságuk viszont 2 pokróccal haladta túl a megengedettet. Azt is megállapította a bizottság, hogy néhány ügyintéző feje a megengedett keménységet 4 gránittal lépte túl.

Találtunk éttermet, ahol a kiszolgálás rémes volta 4 egész 5 tized drakulával bizonyult túlzottabbnak a megengedett alsó határnál.

Néhány üzemben azt tapasztaltuk, hogy az anyagfelhasználás 27 szál Csáki-szalmával pazarlóbb, mint a szabványügyi előírás. A közvagyon iránti érzék még mindig 26 szarkával kisebb a megkívántnál.

A labdarúgó sportban csatáraink lövőképessége 8 pelével marad a kapura való veszélyességi határ mögött.

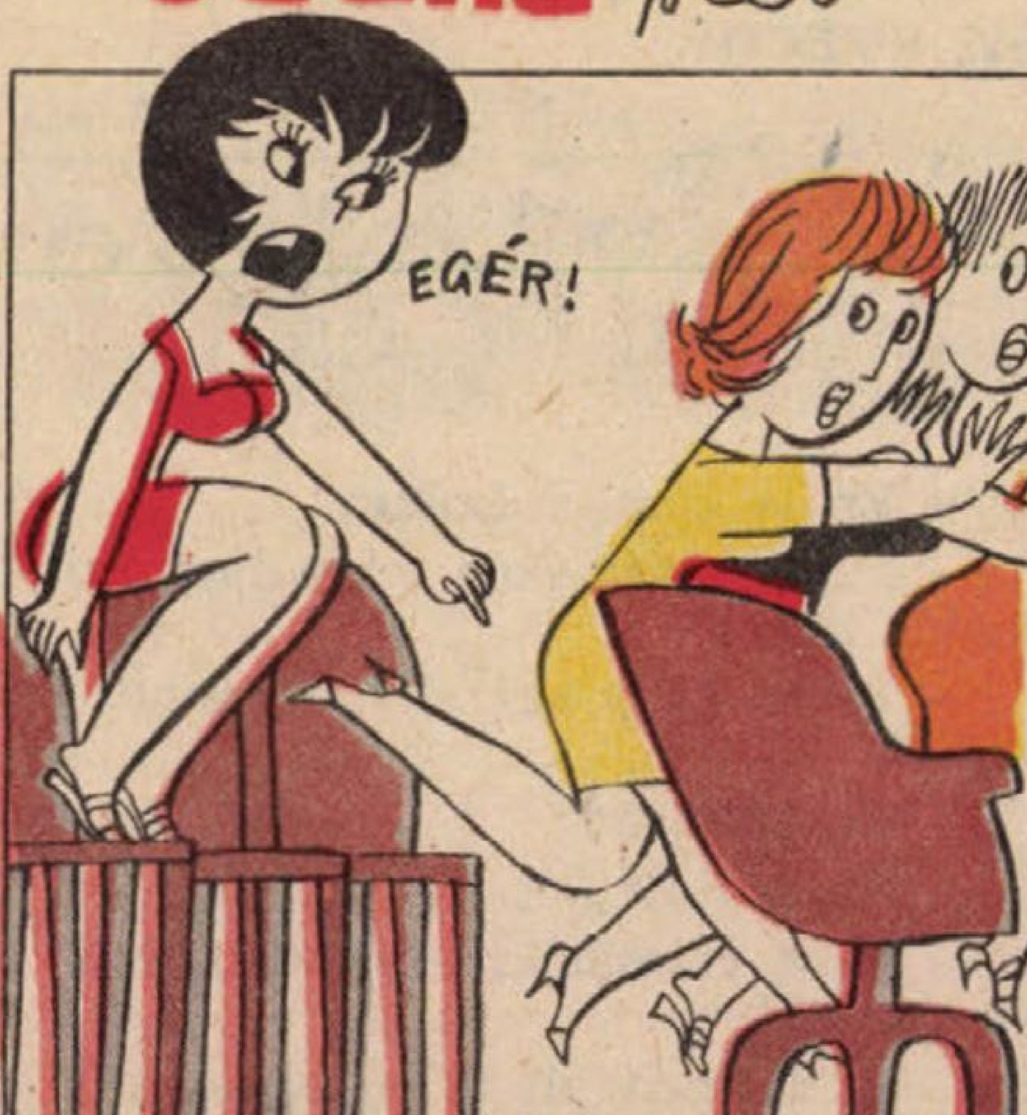
A bizottság általában azt állapította meg, hogy az emberekben a szesz- és zsírtartalom túlszárnyalja a szeretetmennyiséget, növelni kellene a felhasználásra kerülő tapintatmennyiséget, s önzetlenségből az eddiginél nagyobb tételt kell mind az ipar, mind a kereskedelem, mind a vásárló, mind az utazóközönség, mind a művészet, mind az irodalom rendelkezésére bocsátani.

Feleki László

Jucika siet

Pusztai Pál rajza

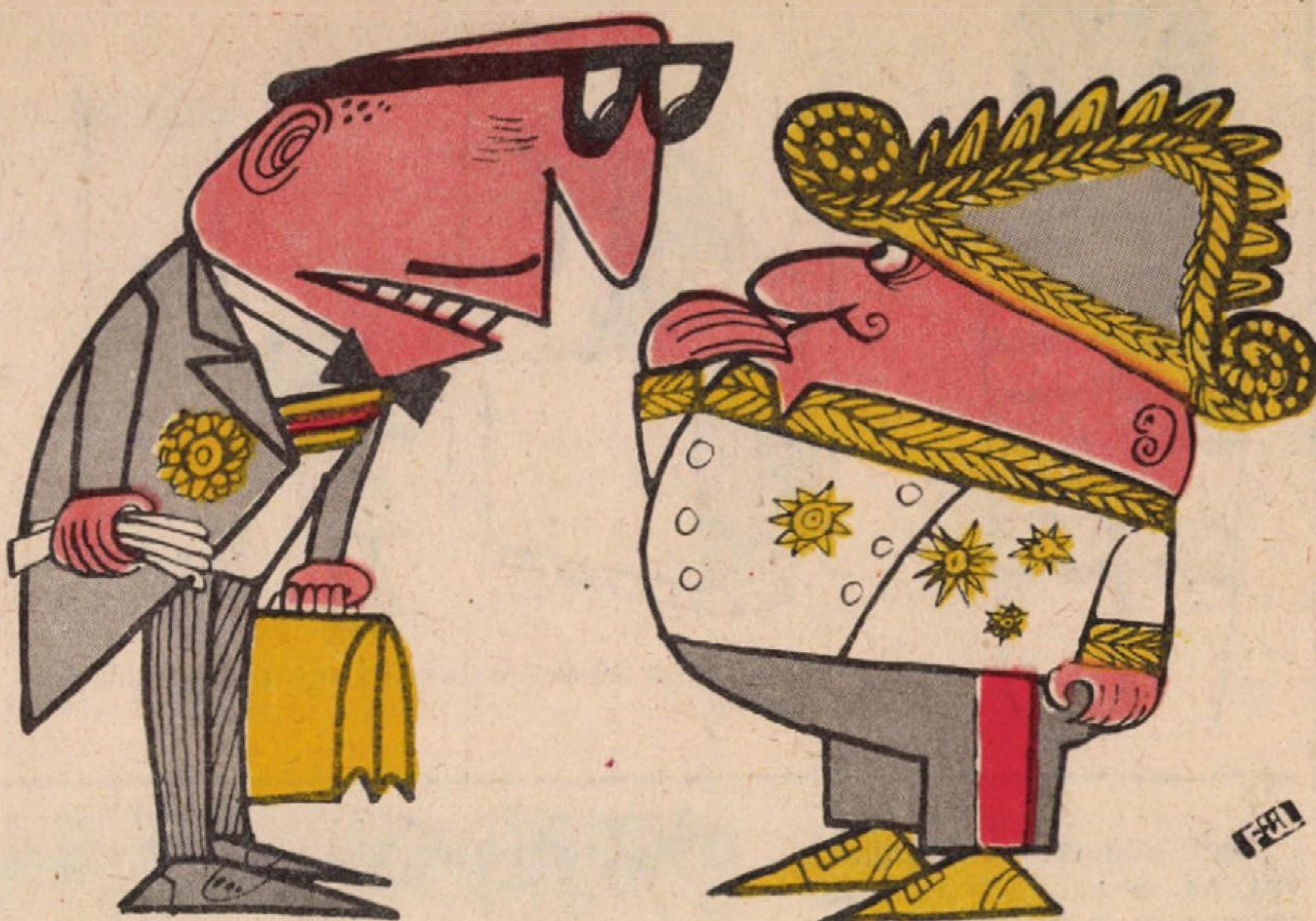
Japán tranzisztoros

Kaján Tibor rajza

Diplomaták

Fülöp György rajza

– Szörnyű, hogy minden szakmában van uborkaszezon, csak nálunk nincs!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HULLADÉK

Írtam egy kis krokit. Arról szólt, hogy a közértben sonkát vettem és az eladó rávágott egy darab ehetetlen mócsingot. Leírtam a bosszantó esetet, hogy milyen disznóság, mikor az emberre rá akarják tukmálni a hulladékot. Jól kiszíneztem a dolgot, de úgy, hogy a mondanivalója igaz legyen. A poén az volt, hogy az eladó így érvel: – Hulladék, hulladék, azt is el kell adnom...

Mikor kész lettem, elolvastam a művemet, és az volt a titkos érzésem, hogy nem elég újszerű a téma és a poén sem a legjobb. Mégis elvittem egy laphoz, bemutattam a szerkesztőnek, aki elolvasta és így szólt:

– Először is, ami a témát illeti, nincs igaza. Ugyanis a közértben valóban el kell adni a hulladékot is, ha a szerencsétlen nem akarja, hogy a nyakán maradjon. Tetszik, nem tetszik, ezt tudomásul kell venni...

Másodszor: a kroki gyenge, halálosan gyenge. A téma elkopott, megírásából hiányzik a humor, poénja erőltetett. Ezt akarja rám sózni?

De most már biztos voltam a dolgomban, így feleltem:

– Szerkesztő úr, ön mondta: a hulladékot is el kell adni. Csak nem kívánja, hogy a nyakamon maradjon?

(novo)

A GYERMEKEK TITKA

Dalolva köszöntöm a gyermeki kedvet
szép, napsugaras játszótereken,
a reggeli fény kacagása melenget
és mindenik ifjú oly eleven!
Ott labda gurul, ők futnak utána,
semmit se pihenve, de szüntelenül,
egy most elesik, nem szűnik a lárma,
felpattan a gyermek s újra hevül.
Kis szőke fiúcska, a kedve kiárad,
hát nézd, milyen izmos, ó be remek!
Csak múlik az óra, de ő sose fáradt,
elfut, rohan, ugrik, szinte lebeg.
Ha esteledik már, hívja az anyja:
— Nos, jöjj vacsorázni s aludni talán! —
Ám ő könyörög, hogy játszani hagyja:
— Még egy negyedórát, drága anyám! —
Nem tudna egy percre sem ülni nyugodtan,
mert képzeletében messzire száll...
De hogy lehet az, hogy a villamosokban
oly csendesen ül, míg pár öreg áll?

Lovászy Márton

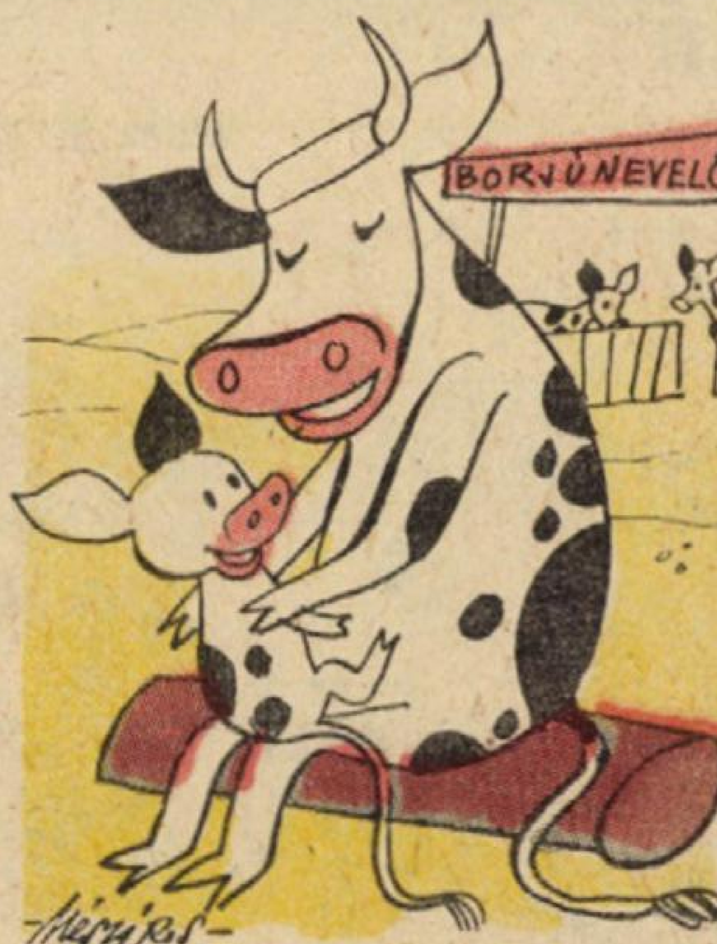
A technika korában

Kaján Tibor rajza

Estefelé

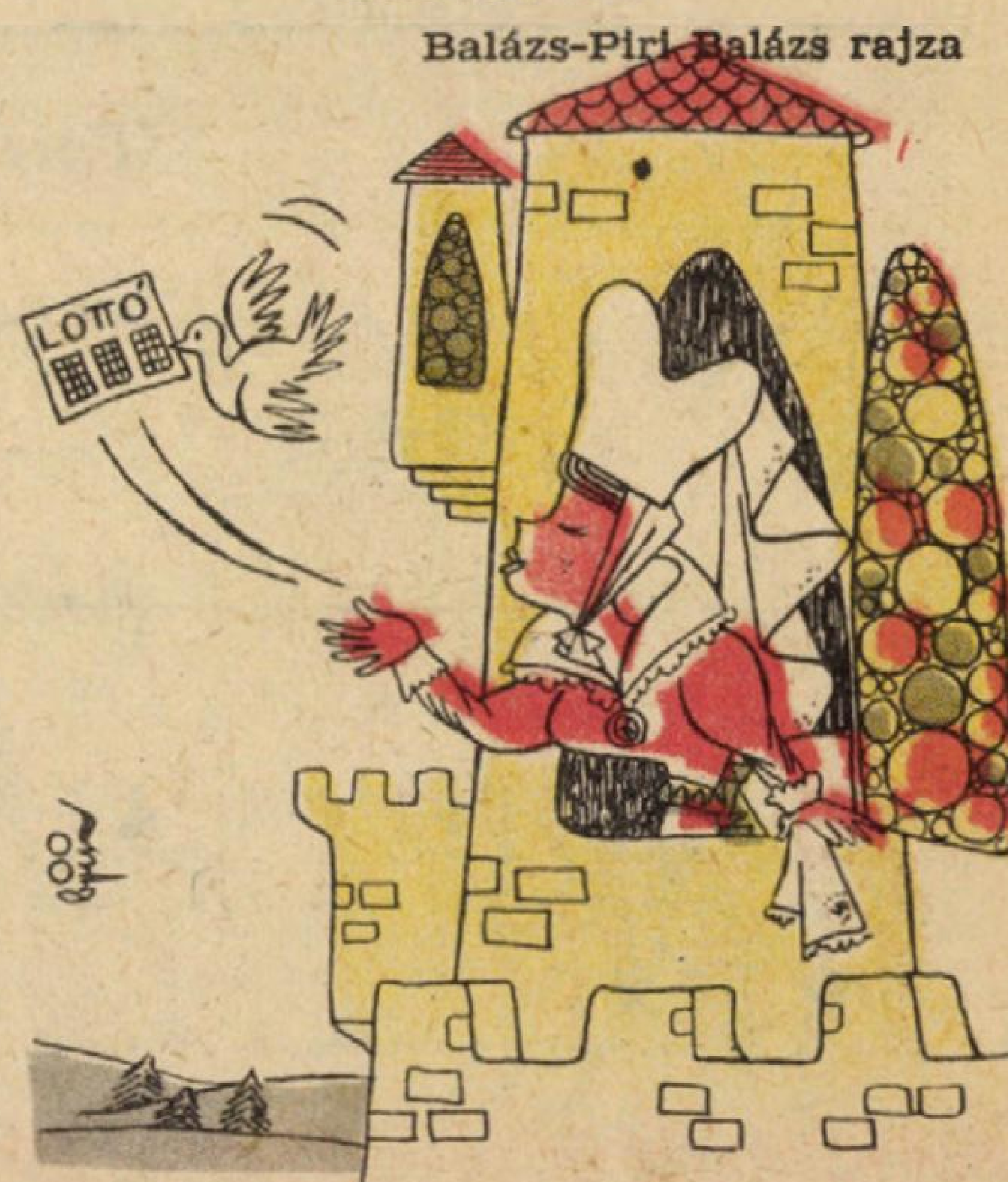
Mészáros András rajza

– Na, és mondd, hogy bántak veled a napköziben?

Csütörtök

Balázs-Piri Balázs rajza

AMI AZ EGYIPTOMI KIÁLLITÁSBÓL KIMARADT

Gerő Sándor rajza

Szolid tartósítás

Gyógyszertárban

– Fáslit kérek, jó hosszú legyen, mert múmiának lesz...

Egyiptomi saru

– Ezt tessék megvenni. Ez még az időszámításunk utáni huszadik században is divatos lesz!...

NAGY FELFEDEZÉS

Régi televízió tulajdonos vagyok, és azt hittem, hogy számomra a technika már semmi újat nem hozhat. Estéről estére néztem a televíziómat és felettébb élveztem, hogy papucsban és lenge magyarban kultúrálódhatok, közben ehetek, ihatok, beszélgethetek. Ily módon egyre növekvő kulturális szükségleteimet maximálisan kielégítve érezvén, nem jártam sehová.

E jelentős felfedezéshez is a véletlen vezetett. Hétfőn televíziós szünnap volt, és egy barátom addig kapacitált, amíg sikerült kimozdítania otthonról, és becsalogatni egy nagy házba. Itt találkoztam a technika nagy csodájával. Élményeimet ezennel közzé teszem:

Bementünk egy nagy terembe. A hatalmas helyiségben sok szék állt egymás mellett. A székeken emberek ültek, és mereven néztek előre egy nagy vászonra. A vásznon hamarosan kép jelent meg. Olyasmi, mint a televízión, csak sokkal nagyobb. Ez nagyon kellemes volt, mert mindent tisztán ki lehetett venni, anélkül, hogy percenként fel kellett volna ugrálni kontrasztot, élességet vagy vízszintes frekvenciát állítani. Volt hang, volt kép, és nem volt „Ma esti vendégünk" és „Kommentár". Nem kellett kimásznom a tetőre megigazítani a szél által elcsavart antennát, a mellettem ülők nem beszélgettek, a vendég gyerek nem mászott az ölembe, hogy megkérdezze: miért sír a néni, miért filmez a futballista bácsi? Nem csöngetett a szomszéd a mákdarálóért, és nem küldött ki a feleségem vízért. Szóval, csodálatos élmény volt.

Mint utána megtudtam, a remek találmányt mozinak hívják, és egy televízió áráért 1500-szor vehetem igénybe, ami azt jelenti, hogy 4 forintos jeggyel 15 éven keresztül heti két alkalommal járhatok ide.

Ekkor elköltöttem azt a hatezer forintot, amibe a tv. kerül. Persze a 15 év alatt 9000 forint előfizetési díjat is beszednek tőlem, ezen az összegen újra heti három alkalommal mehetek moziba. A tizenöt évi javítási költségek árán újra heti egy alkalommal igénybe vehetem ezt a remek találmányt.

Na, de ki akar ennyit moziba járni?

Annál is inkább, mert me-

sélik, hogy más házakban, az embereket nem vetítik, hanem eredetiben jelennek meg a színpadon. Ez lehet csak igazán csodálatos. Az emberi elme leleményének újabb bizonysága, amikor az üres, lélektelen technikai trükk helyett élő emberek közvetítik a művészetet.

Úgy érzem, hatalmas perspektíva van benne. Nem akarok vészharangot kongatni, de félő, hogy hamarosan azon kell vitatkozni, hogy megöli-e a színház és a mozi a televíziót.

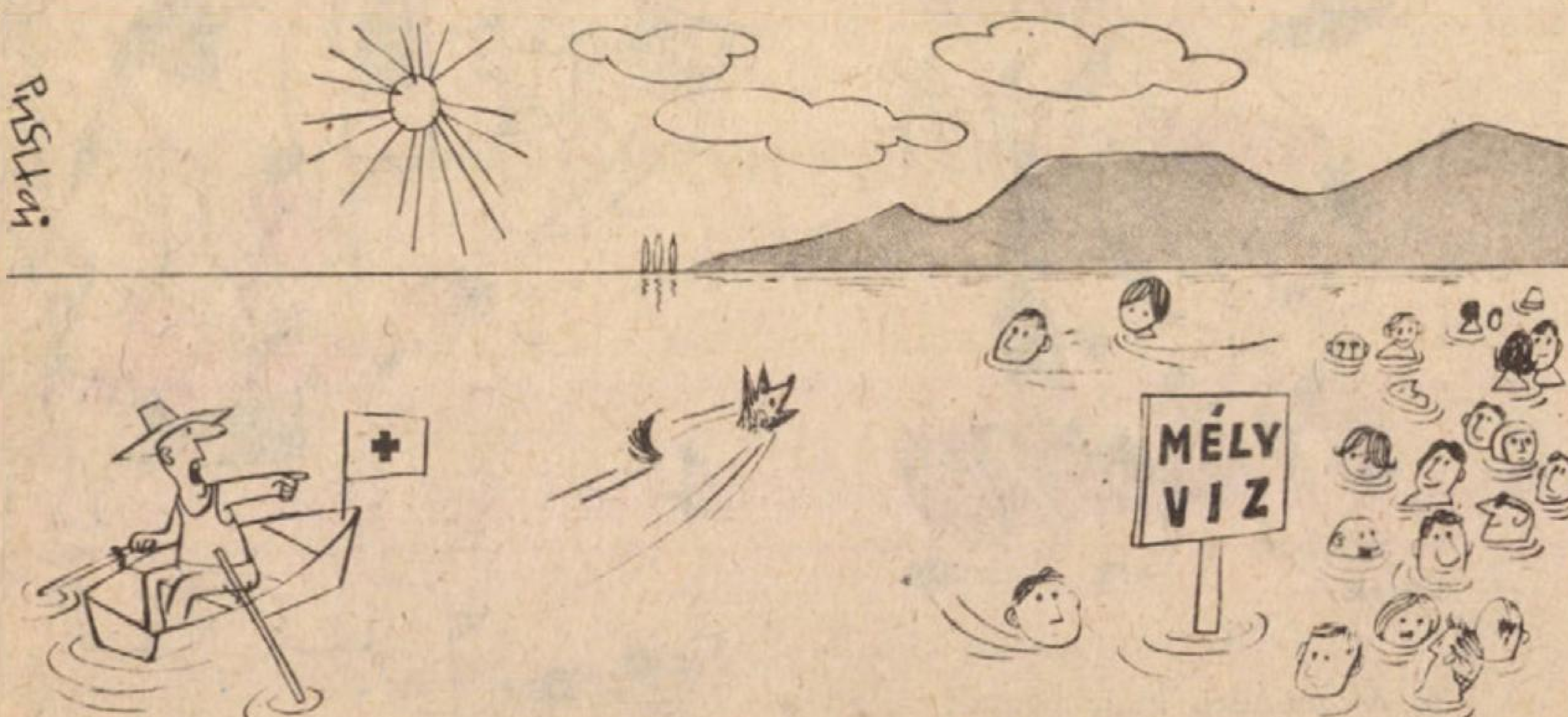
Mert a felsoroltakon kívül még olyan előnyei is vannak, hogy az ember végre felöltözhet, kimozdulhat otthonról. Felveheti az új ruháját, kimehet az utcára, embereket láthat, a mozi vagy a színház után beülhet egy kellemes kis zenés eszpresszóba, ahol a feketézés közben nem kell azon izgulni, hogy valaki ki ne égesse a szőnyeget, vagy el ne törje a szervíz egy darabját. A moziban és a színházban azt nézhetem meg ami érdekel, nem pedig, amit éppen adnak.

A felfedezés feletti öröm lelkesedése szinte szárnyakat ad a tollamnak, szeretnék is még sok szépet és jót írni eme nagyszerű távlatról, de sajnos, el kell oltanom a villanyt, mert 2 perc múlva kezdődik a műsor a televízióban...

Ősz Ferenc

Terelő puli

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Levél egy lakóbizottsági elnökhöz" című bírálatukra közlöm: a kifogásolt intézkedés adminisztrációs hibából eredt. Hasonló esetek elkerülése céljából utasítást adtam a kezelőirodának: ha a Tanács által kiküldött válaszlevelezőlap felhasználásával érkező válaszokat a posta megportózná, azt a portódíj kifizetése mellett mindenképpen vegyék át.

XIII. ker. Tan. VB
Kovács Károlyné
VB-titkár

SZOLGÁLATI ÚT

Fél tizenegy után néhány perccel léptem be Sóvári hivatali szobájába. Sóvári barátságosan üdvözölt, hellyel kínált és megkérdezte, miért kerestem fel?

– Azért – feleltem udvariasan –, hogy egy rettenetes pofont keverjek le önnek, aztán már megyek is, nem tartom fel a munkájában.

Elképedve nézett rám, felugrott és az ajtó felé hátrált. Bátorítólag eleálltam:

– Nem vagyok őrült – mosolyogtam Sóvárira –, és biztosíthatom – mondtam neki –, hogy személy szerint nagyon szeretem önt, és nagyra becsülöm. Tisztelettel kerestem fel ezúttal is, és bizonyos vagyok abban, hogy mint mindig, most is gyorsan és egyenesen intézkedik kérelmemben, és még a délelőtt folyamán hatalmasan szájon vágja Simai Gézát, általam is sokra tartott és nagyra becsült főelőadóját.

Nyugodt beszédemre Sóvári kissé visszanyerte a nyugalmát, csak a szája széle reszketett:

– Nem értem ... – mondta végül akadozva –, nem értem az egészet ...

– Úgy számítottam – fejtegettem hát tovább Sóvárinak a dolgot, –, hogy Simai legkésőbb holnap behúz egy oltárit Kerekesnek a Központi Adminisztrációban, és Kerekes, ha nincs sok dolga, még aznap délután vagy legkésőbb másnap továbbítja a pofont Csiszárnak az iktatóba. Így körülbelül a hét végén törlik szájon a II-es Ügyosztályon Nagyiványit, hétfőre a nyakleves Zimonyinál van, és Zimonyi késedelem nélkül felpofozhatja alárendelt hivatalnokát, Hudák Jakabot, aki még örülhet, hogy ennyivel megúszta a dolgot!

Elbeszélésem még mindig nem nyugtatta meg Sóvárit, aki íróasztalához botorkált és két pohár vizet ivott.

– Ha jól értem – suttogta – önnek valami elintézni valója van Hudákkal.

– De van ám! – kiáltottam. – Nem elég, hogy a gyalázatos nem intézi el az ügyemet, de még azt terjeszti rólam, hogy a mellékelt bizonyítványokat pénzért vásároltam! A becsületembe gázolt! Drága barátom! – kiáltottam Sóvárira –, meg kell értsen engem! Nagyon szeretném végre elindítani azt a pofont Hudák felé! Álljon hát végre elém! – néztem kérőleg Sóvárira, és már ütésre nyitottam volna a tenyeremet, de Sóvári megbicsaklott és bemászott az íróasztala alá.

– Várjon! – nyöszörgött. – De miért nem Hudákot pofozza fel?!

Erre igazán elcsodálkoztam. Kezem megállt a levegőben, fejcsóválva néztem Sóvárira.

– Nem értem – mondtam neki. – Pont ön kérdezi ezt? Hiszen ön tudja a legjobban, hogy nem tehetem. Óh, ha megtehetném! – kiáltottam fel eksztázisban. – Hej, de megtenném! De hát nem tehetem! Szabály, az szabály!

– Mi a szabály? – kérdezte Sóvári ostobán, és fehéren felemelkedett az asztal alól.

– Hát a szolgálati út! – mondtam kétségbeesetten. – Ön is tudja az eljárást! Az önök hivatali rendje nem nyújt módot arra, hogy közvetlenül tárgyalhassak az illetékes tisztviselővel!

Sóvári tekintete elborult, látszott rajta, hogy egyszeriben megértette a dolgot.

– Ismerem az önök körülményes ügykezelését – mondtam még magyarázatul –, hiszen éppen a közelmúltban adtam be egy kérelmet önökhöz, mely csupán másfél hónap múlva érkezett el a referenshez. Hudák pedig, tudomásom szerint, e hó végén elutazik. Ha nem sietünk ezzel a dologgal a pofont illetőleg, még elkésünk vele, s esetleg hetekig feküdhet valamelyik tenyérben az a pof!

Sóvári karja megadóan lehanyatlott. Engedelmesen elém állt, és miközben arcát felém tartotta, így suttogott:

– Rendelkezésére állok. És ha szabad valamit tanácsolnom: minden erejét adja bele az ütésbe ... Hiszen tudja, mire a pofon Hudákhoz ér, az ügydarab sokat veszít a lendületéből.

Somogyi Pál

Nem közölhető kéziratot küldtek

R. Sándor, Bp., XIX. — M. Csaba, Bp. — S. József, Bp. XX. — S. Ferenc, Szeged. — Sz. Sándorné, Bp., V., Néphadsereg u. — F. Iván, Bp., VII., Dohány u. – B. Jenő, Bp., XIV., Fogarasi u. — N. György, Szentlőrinc. — V. Lajos, Bp., XVII. — Cs. Ferenc, Nagykanizsa — Sz. Miklós, Bp. II., Rusztl u. — V. Géza, Bp. VII., Dembinszki u. — N. József, Margaréta u.

Fejlődés

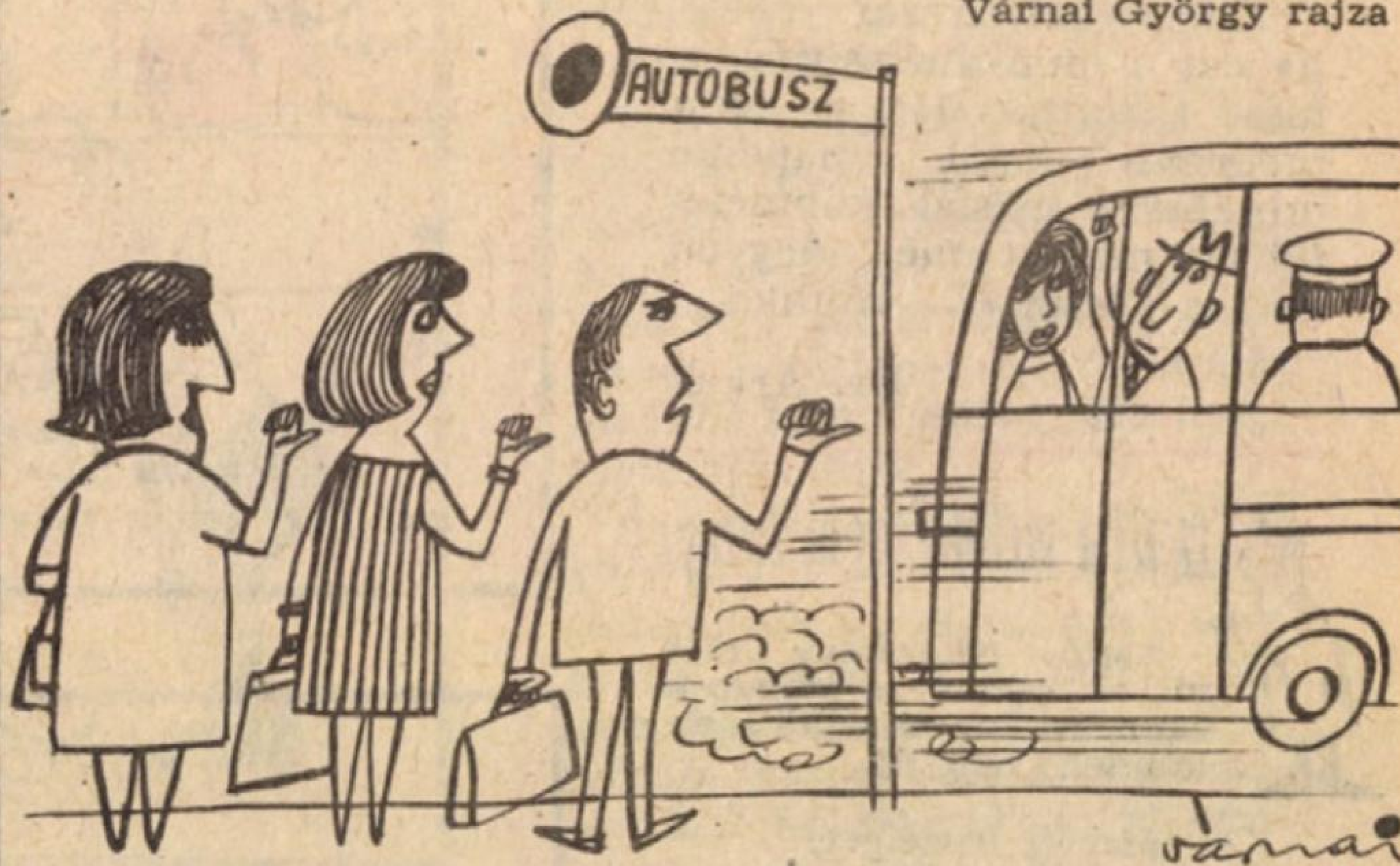
Erdei Sándor rajza

– Charles bácsi, egyre kisebb fiúnak tetszik lenni ...

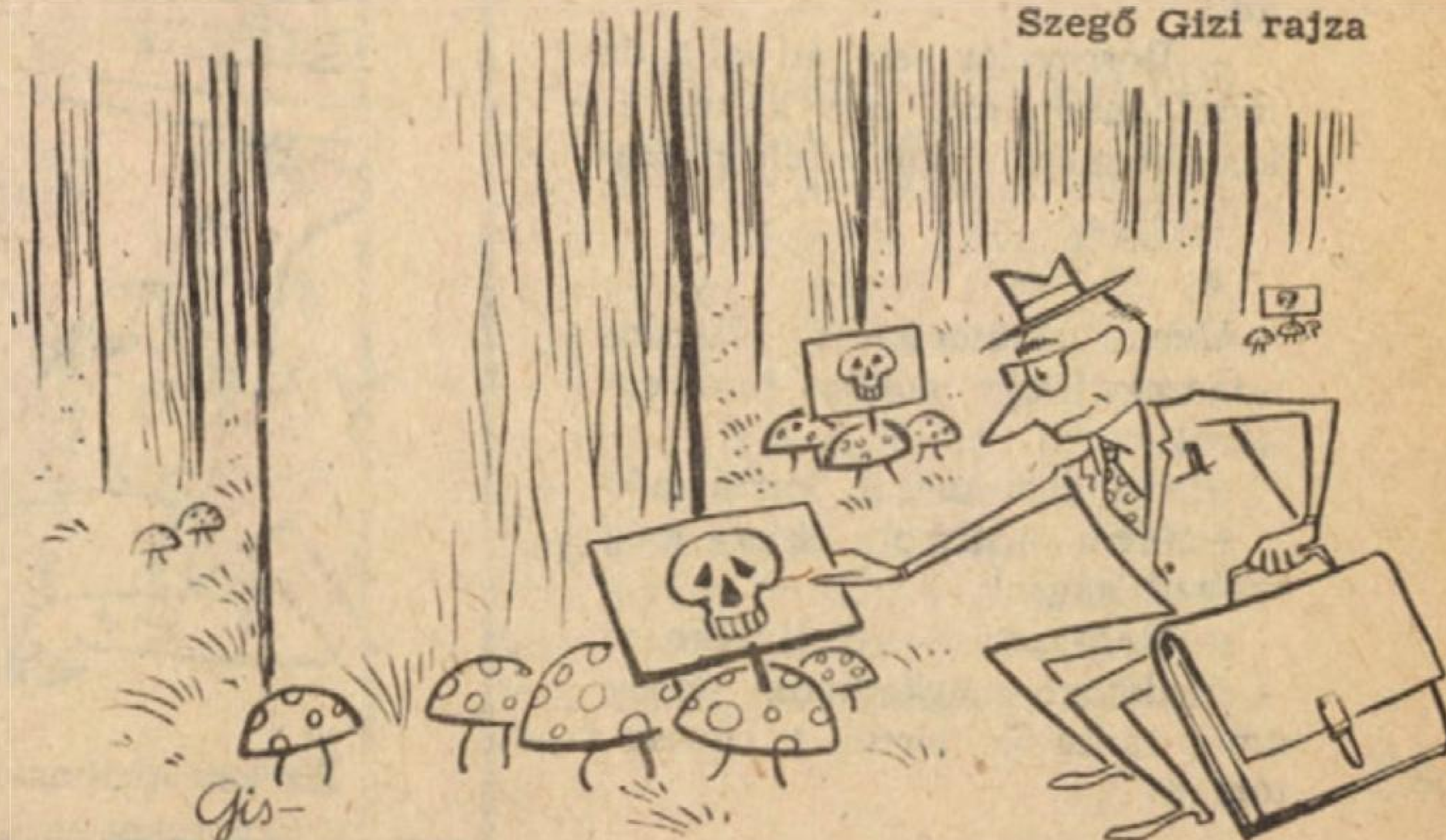
Autóstop

Várnai György rajza

Lelkiismeretes gombaszakértő

Szegő Gizi rajza

Reménytelen ügy

Az Élet és Tudomány júliusi számának az öröklésről szóló cikkében olvastuk:

„Az angol juhtenyésztők még szigorúbbak. Ők minden olyan *bikát* kiselejteznek, amelyet más tenyészvonalból származó *kossal* pároztattak."

Elhisszük, hogy az angol juhtenyésztők szigorúak, de kétségtelen, hogy – legalábbis ebben az esetben – szigorukat felülmúlta a szórakozottságuk.

Aki nem tud arabusul...

Az Ország-Világ július 17-i számának „Szerenád" című cikkében három ízben fordul elő egy angol mondat. Mindhárom alkalommal hibásan. „I am sorry" helyett: „Y am sorry" szerepel. Itt jegyezzük meg, hogy a francia „blamage" szót blamázsnak mondják.

Nem kevés?

A Magyar Nemzet a hansági ifjúsági tábor életéről számol be, ahol a fiatalok a nagy hőség ellenére – a cikkíró szerint –, naponta átlag 1,4 köbméter földet mozgatnak meg.

Talán helyénvaló volna, ha ezt a munkateljesítményt kissé fokoznák. Ha az egész tábornyi fiatal naponta mindössze másfél köbméter földet mozgat meg, nagyon sokára készül el a munka.

Dr. Árgus

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két főpincér beszélget:

– Nekem a legjobb vendégem az öreg Somos professzor...

– Miért? Mennyi borravalót ad?

– Borravalót nem ad soha, de mindennap fizet egy kávét és két süteményt, amit elfelejt megrendelni...

*

Üzemi műsoros-est. Kardos odamegy egy nőhöz és megkérdi:

– Ön nem táncol, kartársnő?

– Nem... Erre a táncra még szabad vagyok...

– Nagyszerű – feleli Kardos –, akkor megkérném, hogy amíg táncolok, tartsa a cigarettámat...

KISKIRÁLYOK, KISKIRÁLYNŐK

EGY ÉTTEREMBEN

Kaján Tibor rajza

KIRÁLYNŐ-VÁLASZTÁS

Vasvári Anna rajza

DETRONIZÁLÁS

IRODALMI SZERKESZTŐ

Kaján Tibor rajza

SZÜLETÉSNAP

– Mit csináljak, kislányom, nem kaptam nagyobbat...

MINDENÜTT JÓ...

Pusztai Pál rajza

– Mégiscsak haza utazom. Itt senki nem tudja, hogy én milyen nagy ember vagyok.

VÁLLALATI FOLYOSÓN

Hegedűs István rajza

– Tudod, én nem akarom hajhászni a népszerűséget...

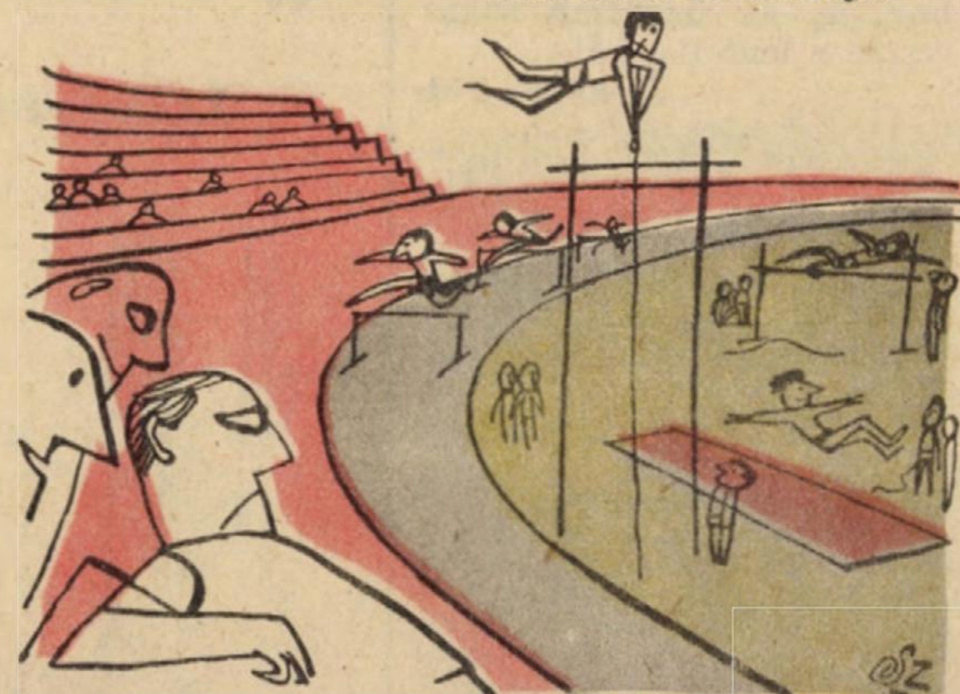
EGY EGÉSZEN KICSI KISKIRÁLY

Schwott Lajos rajza

FONTOS SZEMPONT

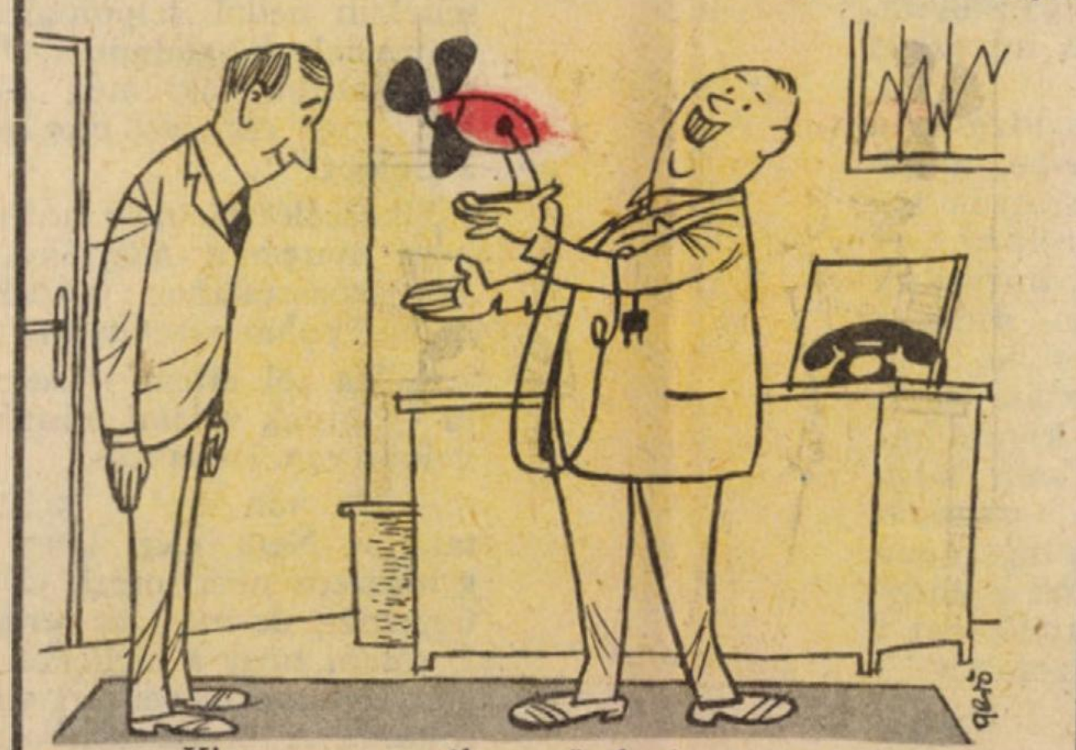
Szűr-Szabó József rajza

– Ezeket alkalmazzuk, ezek tudnának ugrálni körülöttem!

KIVÁLTSÁG

Gerő Sándor rajza

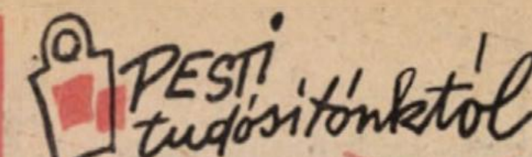

– Kinevezem osztályvezetőnek és egyúttal átadom a magasabb beosztással járó ventillátort!

DÍSZSZEMLE ŐFELSÉGE SZÜLETÉSNAPJÁN

Várnai György rajza

Rusznák György egyetemi adjunktus, kedves olvasónk, levélben közölte velem: tévedek, ha azt hiszem, hogy „a zenére történő lottózás" valamiféle kiagyalt ironikus gondolat.

Megírta, hogy az a plakát, amelyet egy dunántúli téeszben látott, azt bizonyította, hogy az élet nemcsak a legjobb drámaíró, hanem a humoristák közül is kimagaslik. A plakáton csupa életerős, mosolygós, egészséges hurrá-optimizmustól áthatott felnőtt és gyermek látható, miközben egy nyalka legény vidáman harmonikázik. Aláírás:

„Munka után víg zenére
Lottózik a falu népe."

Azt a súlyos sérelmet, amelyet írói önérzetem szenvedett, némileg enyhíti a tudat, hogy — mint a fent említett plakát is példázza — nemcsak a humor és a valóság között tűnik el a különbség, hanem a város és a falu között is.

*

A „Műszaki Élet" egyik cikke arról győzött meg, hogy az élet telve van tréfás paradoxonokkal. Az egyik üzem mérnökei sokallták az adminisztrációt, unták a rengeteg statisztikát, kimutatást, amelyeket nekik kell elkészíteniök, s ezek miatt néha alig jut idejük másra. Ezt meg is írták a felettes hatóságnak.

Felettes hatóság azonnal válaszolt. Igazat adott a mérnököknek, s felszólította őket, hogy készítsenek statisztikát azokról a statisztikákról, amelyeket fölöslegesnek tartanak, továbbá kimutatást a fölösleges kimutatásokról.

A mérnökök dilemma előtt állnak. Ha elkészítik a kívánt statisztikát és kimutatást, rengeteg idejük vész kárba. Ha nem készítik el, akkor legközelebb statisztikát és kimutatást kell készíteniök az el nem készített statisztikákról és kimutatásokról.

*

Az egyik napilapunk két hírt közöl egymás alatt. Az egyik szerint Magyarországon 80 ezer ember dolgozik közlekedési eszközöket gyártó iparban. A másik szerint Mexikóban tavaly 111 000 ember sérült meg munka közben. Tehát Mexikóban 31 000-rel többen sérültek meg munka közben, mint amennyien nálunk a közlekedési eszközöket gyártó iparban dolgoznak. Mi lehet ennek az oka?

f. l.

PÉNZ ÉS MŰVÉSZET

Minden szakmának megvan a maga anekdotakincse. A képzőművészetnek is, amely ugyanolyan híven ábrázolja a kor szellemét, mint minden vízcsepp minden tengert. Itt következő történetkém a művészetről s a szegénységről szól. Saját gyűjtés. Mármint a történet. Az arckép nem. Azt örököltem. Gyerekkoromban ott lógott apám íróasztala fölött: az ő korán és tragikusan elhalt fivérét ábrázolta; szép, sötét és romantikus férfiarcot. Szép, sötét színekkel.

— Ez egy kincs, egy valódi Kazár-Kazimir — mondták rá szüleim áhítattal, mintha azt mondták volna: egy Rafael.

Amikor úgy huszonöt év múltán megismerkedtem a mesterrel, ezzel az áhítattal néztem fel rá. — Maga nem is tudja — vallottam be —, hogy számomra mit jelent ez a perc. Nálunk otthon maga családi szent volt! És elmeséltem az arcképet.

— Istenem! Maga az én szegény Béla barátom unokahúga? — szólt meghatottan. — Milyen gyönyörű férfi volt! Mint egy fejedelem! Milyen remek portrét festettem róla! Életem egyik legjobb arcképét! Hiába, az ember mégiscsak fiatalkorában tudja beleadni az egész szívét... Bár megvolna az a kép!

— Megvan! — dicsekedtem.

— Hol? Igazán? Hol lakik? Megveszem!

— Csakhogy én nem adom ám el! Hogyisne! Egy valódi Kazár-Kazimirt!

A szó szoros értelmében könyörögni kezdett, ám én hajthatatlan maradtam. S miután a beszélgetés társaságban folyt le, egyelőre nem is volt folytatása.

Az idő azonban ismét múlt egyet, én megint egyszer roppantul elszegényedtem. A fiam egyetemre járt és én fix állás nélkül voltam. Ekkor találkoztam újra a mesterrel.

Végigmért, egyetlen pillantással tudomásul vette a vedlett kosztümöt, a félretaposott cipőt, s már fel is tette a kérdést: — Most se eladó az a kép?

— De. Most igen. — Már mentünk is fel hozzám; az ajtóból egyenesen a képhez szaladt. Megállt előtte, megnézte. Félrehúzta a száját:

— Szebbnek emlékeztem rá! — fanyalgott.

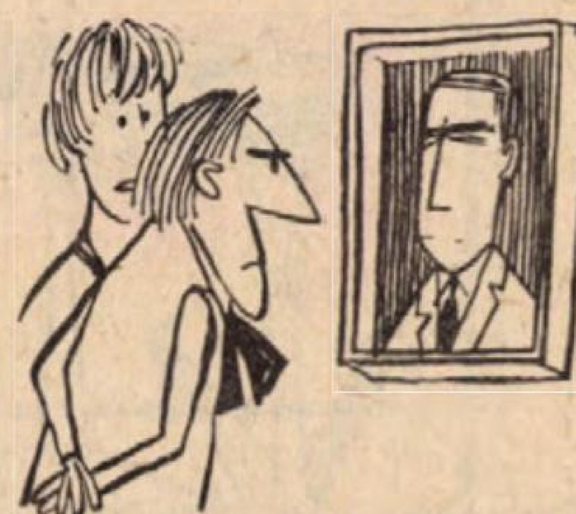
— Ugyan! Hisz az élete egyik legjobb portréjáról van szó!

— Tévedtem — felelte. — Úgy látszik, nem egy jó periódusomból való...

— De hiszen fiatalkorában tudja az ember csak az egész szívét bele...

— Na igen, a szívét! De a valőröket még nem!

— Ugyan, kérem! Ez

mégiscsak egy valódi Kazár-Kazimir!

— El se hinném, hogy én festettem, ha nem lenne aláírva... Legszívesebben letagadnám...

Kínos szünet támadt. Az előbb még azt hittem gazdag leszek, immáron sejtetem, maximum két pár cipőre futja, meg talán egy nyugodt hétre.

— De hiszen ez olyan szép férfi volt, mint egy fejedelem! És a legjobb barátja... — súgtam bátortalanul.

— Kétszáz forint — jelentette ki a mester.

— Nem lehet! — fakadtam ki. — Egy Kazár-Kazimirt ilyen vacak összegért! Hitelrontás lenne!

— Ezt is csak azért adom, mert szegény Béla olyan jó barátom volt! Mint kép semmit sem ér!

— Jaj, dehogynem! Nézze csak meg a mély tónusát...

— Az csak a piszokrétegtől van! Adja vagy nem adja?

Adtam.

— Másnak úgysem kell! A kutyának se! — szólt a festő szelíden búcsúzóul és kifizette. Aztán leakasztotta a képet, hóna alá csapta, és már rohant is el. De az ajtóban megállt, visszafordult s kobold-mosollyal így szólt:

— Azért nem is olyan rossz ez a kép!

Fedor Ágnes

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FURCSA TAKARÉKOSSÁG

Július 19-én, pénteken estefelé 7 óra tájban, közvetlenül zárás előtt megszólalt a zsúfolt Széchenyi-strand hangosbemondója: a fürdő orvosát sürgősen a női öltöző bejáratához hívták. Komoly baleset történt: egy női fürdővendég az alagsori öltözőbe vezető kőlépcsőkön megcsúszott, és a karját törte. Az esetnek szemtanúja voltam.

Két nappal később ugyanott engem is hasonló, de aránylag mégis szerencsés kimenetelű baleset ért: a síkos lépcsőlejáraton megcsúsztam, elvágódtam, s alaposan megütöttem magamat. Megkérdeztem az alkalmazottaktól, hogy miért nem terítenek valamilyen szőnyeget a lépcsőre, amely a strandolók vizes lábaitól állandóan nedves, és így természetesen csúszós, síkos. Azt a választ kaptam, hogy a személyzet már több ízben szóvátette ezt a fürdő vezetőségének, intézkedés azonban nem történt.

Intézkedés tehát nincs, baleset van. Meggondolandó lenne, hogy mi kerül többe: egy-két olcsó spárgafutó, vagy pedig a kórházi kezeléssel, esetleg kártérítési kötelezettséggel is járó strandbaleset? Vagy talán a kánikulai csúcsforgalom bevételei lehetővé teszik a fürdőigazgatóság számára, hogy vállalja a balesetek rizikóját?

H. F.

Így megyünk előre...

Történt tavaly, hogy Göbösbagos község lakossága teljes egyetértésben elhatározta: vízvezetéket épít a faluban.

— Legyen az öreg húzóskút a múlt idők néma tanúja — mondotta a tanácselnök az új vízvezeték felavatásán, és nagy elszántsággal, mintegy jelkép gyanánt megivott egy pohár frissen csapolt vízvezetéki vizet. Ezzel úgy látszott, hogy a göbösbagosi öreg húzóskút, mely annyi ideig kínálgatta vizével a falubelieket, végre hivatalosan is nyugalomba vonult.

Hanem az első örömteli vízvezetékes napok hamar elmúltak, mint a mézeshetek. A göbösbagosi konyhákon sürgölődő menyecskéknek pedig lassanként valahogy úgy tűnt fel, hogy a csapi víz egyhangúbban folydogál, mint az, amelyik a húzóskútból csörgedez.

Persze, hiszen a konyhai vízcsap mellett nem szokás csapatostul várakozni, és azt a menyecskét még nem találták fel, aki egymagában pletykálni tudna.

A húzóskút, az persze

egészen más! Ott lehet forgatni a szót pumpálás közben, ott aztán virul a társasélet! Egy asszony pumpál, a többi trécsel.

Történt aztán, hogy egy öregasszony, bizonyos Borka néni, amint egyik reggel már ellenségesen bámulta a vízcsapot, rájött valamire. A gondolattól egészen felvidulva kapta gyorsan a vizeskantát, és ment gyorsan a húzóskúthoz. Amikor megkérdezték: miért onnan hoz vizet, így felelt:

— Mert jobb a kúti, mint a csapi víz.

A megváltó ötlet gyorsan terjedt el a faluban, és furcsa módon még aznap igen sokan jöttek rá Borka néni igazságára, megkívánva a húzóskút vizét.

És mintha a vízcsap a világon se lenne, a göbösbagosi asszonyok azóta is tereferélnek, ott pletykálnak a húzóskútnál, miközben dicsérik a vizét agyba-főbe.

Végül is aztán hazaérve a teli kantákkal, mikor senki sem látja, kiloccsantják gyorsan, amit hoztak, a ház mögé, majd bemennek a konyhába és kinyitják azt a jó, modern vízcsapot.

(f—p)

Leváltották-e Naspolya Dezsőt?

Naspolya Dezső, a Luftballongyár főcsővezetője, nem volt sem jó, sem okos, sem pedig szép. Erőszakos természetét kiegészítette butasága, mely azonban nem akadályozta intrikus és korrupt manővereit.

Visszataszító tulajdonságainak szép összhangját végül mégsem méltányolta a gyár felettes szerve, a FŐLUFT. Dezsőnket egy verőfényes napon leváltották.

S hogy a dolgozók öröme mégse legyen zavartalan — kinevezték ugyanoda alcsővezetőnek. Vigyáztak vezetői tekintélyére is. Érdemeit elismerték. A kiadott szűkszavú kommüniké szerint: kiújult Naspolya idült bárányhimlője. Új

beosztását ő kérte. Szó sincs leváltásról. Két hét rendkívüli szabadságot is kapott. Természetesen.

A gyár — azonban — ünnepelt. Egyesek röhögtek is. Szemérmetlenül. Naspolya lelkét érzékenyen megbántották. Kihallgatást kért a FŐLUFT vezérigazgatójától:

— Ilyen légkörben nem lehet dolgozni. Egyesek azt terjesztik, hogy leváltottak.

Úgy döntöttek, hogy Naspolyát meg kell nyugtatni. Gyűléseken ítélték el a felelőtlen rágalmakat s a rágalmazókat. Naspolya ez alkalommal kapott egy toronyórát. Bársony tokban — természetesen.

Következő éjszaka titokzatos kezek új jelmondatot festettek a gyár falára:

NASPOLYA DEZSŐT LEVÁLTOTTÁK!!!

Három nap múlva 167 feliratot kapart le a falról az e célból alkalmazott kőművesbrigád. A gyárat tatarozni kellett. A termelés visszaesett. Az emberek arról vitatkoztak, hogy Naspolyát leváltották-e, vagy sem.

Naspolyát párizsi tanulmányútra küldték. A FŐLUFT abban reménykedett, hogy Dezsőnk disszidálni fog, s ezzel tönkreteszi a francia luftballonipart.

De hazajött.

Lakásán dísztávirat várta: *„Sikeres leváltásodhoz gratulálunk. Barátaid.”*

Naspolya az ENSZ-hez fordult védelemért.

Az iparigazgatóságon két napig tárgyaltak. Étlen-szomjan.

— Végeredményben ezt a Naspolyát leváltottuk, vagy nem? — kérdezte révetegen a Minisztérium kiküldöttje.

— Így is lehet mondani — felelte mélabúsan a FŐLUFT vezérigazgatója. — Presztizsből nem ismerjük el. Meghazudtolnánk önmagunkat.

A vita végén Naspolyát kinevezték címzetes főcsővezetőnek — alcsővezetői munkaköre megtartásával.

Másnap Naspolyát nylon álarcos banditák támadták meg. A sötét utcán lefogták, és brutálisan a fülébe ordították: LEVÁLTOTTAK, LEVÁLTOTTAK!!!

A FŐLUFT válaszul fölterjesztette Naspolyát a Nobel-díjra, a Signum Laudisra és a Máltai Lovagrend Nagykeresztjére.

A posta bejelentette a csődöt. Naspolya naponta 47 mázsa levelet kapott. Családok bomlottak fel. Ha a férj azt mondta, hogy *„Naspolyát leváltották”*, akkor a feleség azt állította, hogy *„Naspolyát áthelyezték saját kérésére”*. És viszont. A bíróság minden esetben kimondta a válást. A honi luftballon termelés leállt. Az emberek vitatkoztak.

A nagyhatalmak jegyzéket küldtek...

A kormány teljhatalmú miniszteri biztost nevezett ki a luftballonipar élére. A miniszteri biztos nagygyűlést hívott össze a Vérmezőn. Feszült figyelem közepette jelentette ki:

— Naspolya Dezsőt, a Luftballongyár volt főcsővezetőjét — intrikus magatartása, korrupciója, valamint szakképzetlensége miatt leváltottuk, és alcsővezetőnek neveztük ki.

— Úgy kell neki — kiáltotta egy öblös hang.

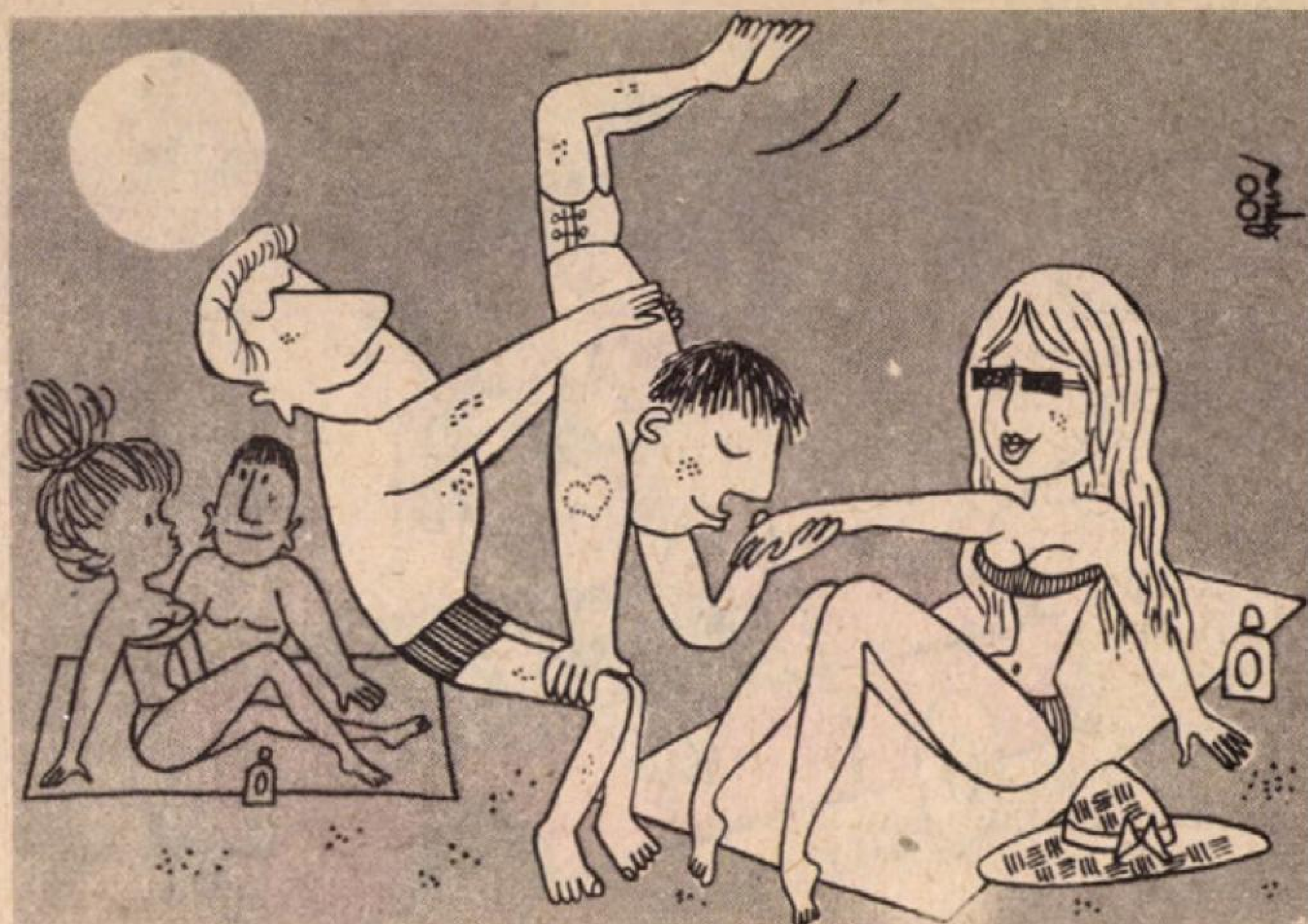
Kitört a tapsvihar. Régi ellenségek kibékültek. Fehér ruhás lányok virágokat szórtak. Az egybegyűltek elénekelték Erkel Hunyadi Lászlójából a „meghalt a cselszövőt”. A lapok rendkívüli kiadásban jelentek meg. Általános volt az öröm.

Azóta nincs baj a luftballoniparral.

Bihari László

Strand-ismeretség

Balázs-Piri Balázs rajza

ÖNKÉNTESEK

A játékvezető, miután fejenként tíz deka krumplicukorral jutalmazta meg a tréfás bukfencverseny győzteseit, így szólt a közönséghez:

— Most pedig ismét kérnék néhány önkéntes jelentkezőt. Ez a forduló talán még érdekesebb lesz, mint az előbbi, hehehe!

Fagyos csend. A nézők kínos mosollyal tekingetnek egymásra, de egyikük sem mozdul. A tréfás bukfencverseny egy kicsit lehűtötte a kedélyeket. Elvégre az ember odahaza is hempereghet a piszkos padlón, ha nagyon akar, ezért nem kell színházba járni.

A vidám vetélkedő mókamestere új trükkhöz folyamodott. Egyenként pécézte ki a delikvenseket:

— Az a bajuszos, szőke kislány fáradjon föl a harmadik sorból!

Nagy keservesen sikerült összeverbuválnia az öt játékost.

A probléma tényleg nem mindennapi képességeket igényelt. Mezítláb, üvegcserepeken állva, megbilincselt kézzel kellett elfogyasztani egy-egy jókora lekváros lepényt, 25 másodperc alatt. A résztvevőknek még a hátuk is maszatos lett, mire kikászálódtak a slamasztikából, és a publikum harsány derűje közepette felhúzták cipőiket.

A következő figurára azonban már végképp nem akadt vállalkozó. Nem használt sem vicc, sem rimánkodás, sőt még az sem, ha a konferanszié személyesen akart felráncigálni valakit a világot jelentő deszkákra.

Ekkor különös dolog történt. A játékvezető megunta a hiábavaló időpocsékolást és hármat tapsolt. A jelre felpattantak az ajtók, és markos jegyszedők tódultak be, akik először lasszóval igyekeztek önkéntes jelentkezőket fogni, majd amikor ez nem járt eredménnyel, a színházi tűzoltófecskendők jéghideg vízsugarával próbálták jobb belátásra bírni a népet.

— Úúúgy?! Szóval még mindig nincs önkéntes jelentkező? — sziszegte dühtől sápadtan a konferanszié, és könnyfakasztó bombát dobott a nézőtérre, azt remélve, hogy a csípős füst kiugrasztja a nyulakat a bokorból. Ám az emberek arcuk elé kötötték frissen átázott zsebkendőiket és a rögtönzött gázmaszkokban várták a műsor folytatását. A játékvezetőt elhagyta az önuralma:

— Hát így is jó! Gyáva kukacok vagytok! De nem számít, legfeljebb saját magammal fogok vetélkedni!!

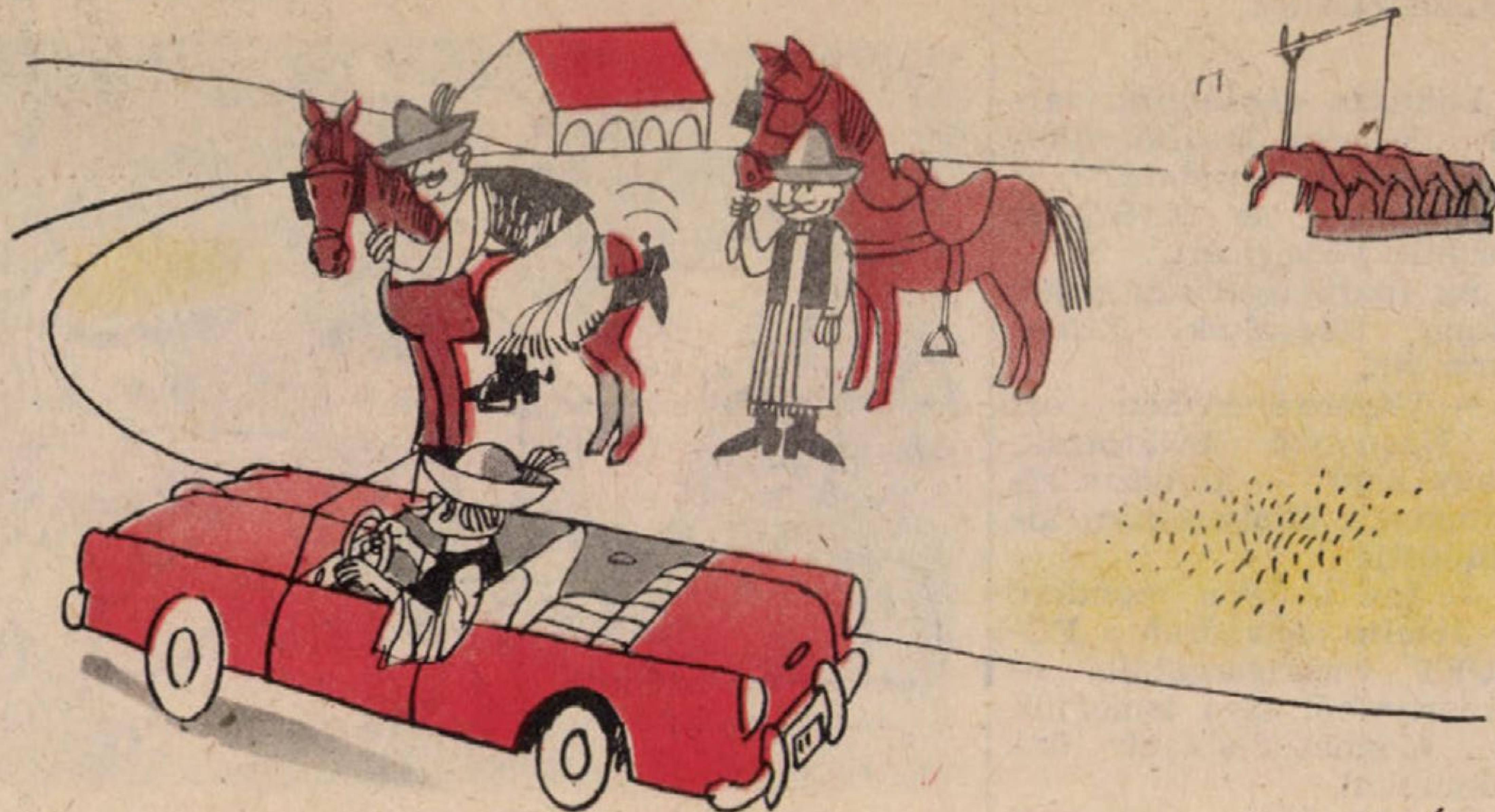
S azzal szép sorban mindent megcsinált egyedül. A hátrafelé rollerezést, a kakukkos-óra utánzást, s legutolsó feladatként pedig kihúzta a tulajdon zápfogát, természetesen érzéstelenítés nélkül.

A talpraesett fickó hat és fél pontot szedett össze, amivel elnyerte az első díjat, egy halványzöld műszálas kényszerzubbonyt.

Dalmáth Ferenc

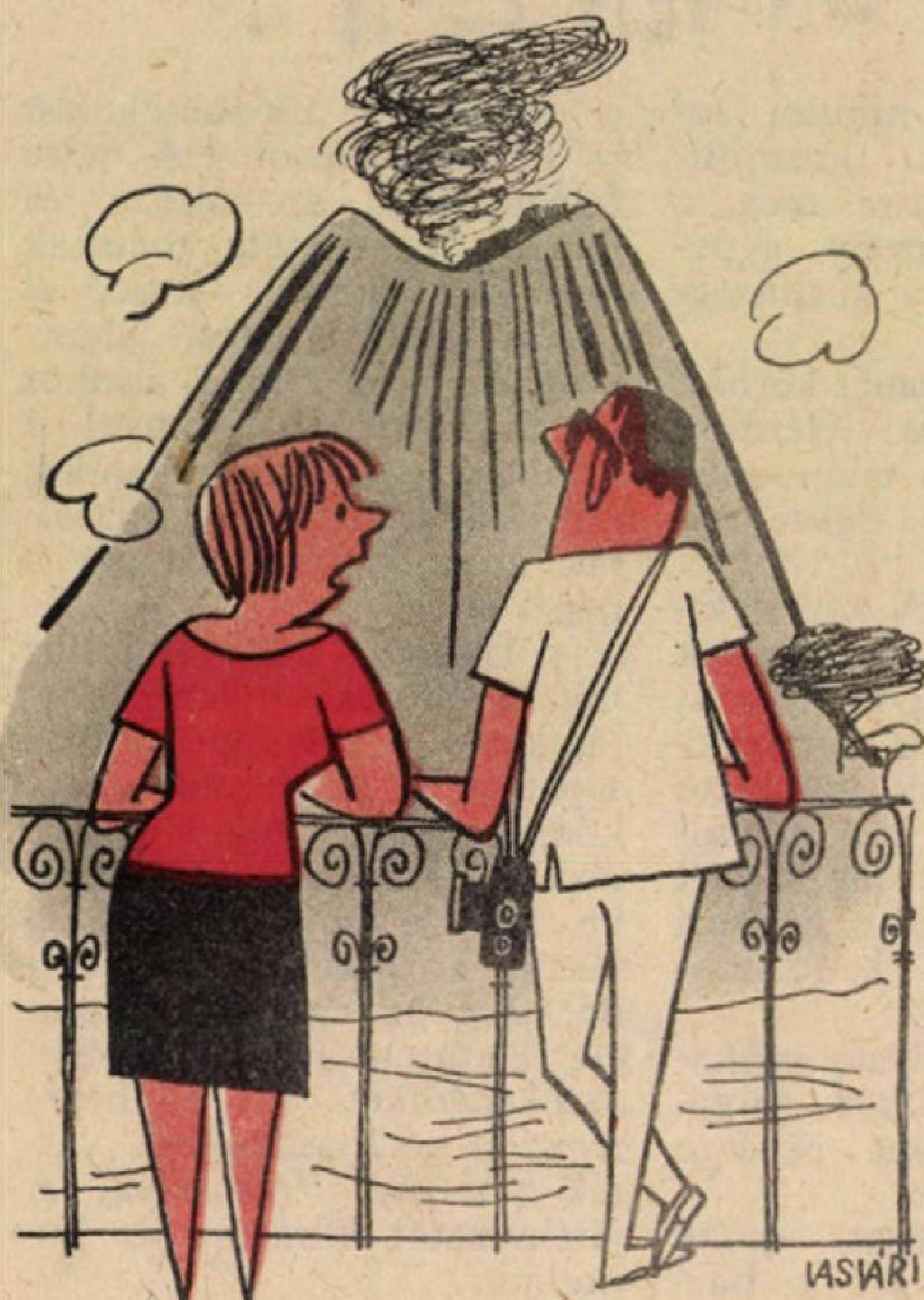
Letelt a műszak

Mészáros András rajza

A Vezúvnál

Vasvári Anna rajza

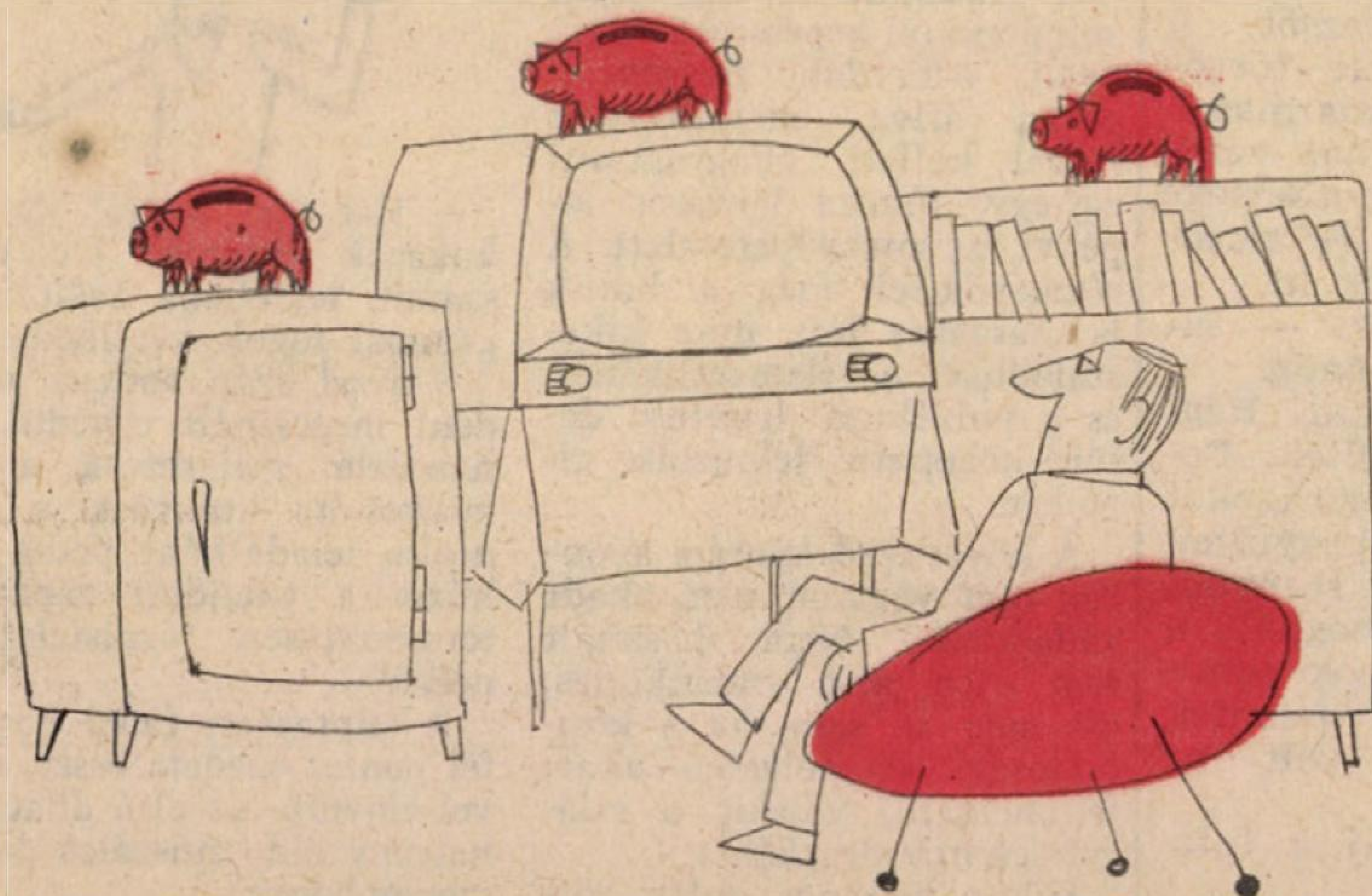

– Gyula, nézzük meg jövőre a Dunakanyart is...

Számvetés

Bölcsőmet már rég elhagytam,
Hatszáz inget elszaggattam,
Bejártam a fél világot,
Elnyűttem kétszáz nadrágot,
Húsz sapkát, ötven kalapot,
Nőm harminc volt, s mind elhagyott.
Becses gyomrom eltemetett
Húszezer kiló kenyeret,
Öt métermázsa kalácsot,
Kilencezer deka mákot.
Bort meg százhúsz hektót ittam,
Azt, ki adta, meg nem szidtam.
Számtani feladványt adok:
Találd ki, hány éves vagyok?

Misik János
népköltő

Stílusos kerámia

Kaján Tibor rajza

E heti hirdetéseink

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Rongyosbál a Savoyban?

Július harmadikán este, két barátommal betértünk a Savoyba, egy csésze feketére. Azaz, csak betértünk volna, ha a portás fel nem tartóztat. Tudomásunkra hozta, hogy két barátom felmehet a bárba, rajtuk vászonruha van, én azonban nem, minthogy rövidujjú nyári ingben leledzem.

Már ballagtunk volna kifelé, amikor a portás és a ruhatárosnő közölte, hogy egy megoldás azért van. Váltsak ki egy zakót! A kölcsönzési díj mindössze kilenc forint, és még betét sem kell.

Elfogadtam ajánlatukat.

Hozták a zakót, és rögtön megértettem, miért nincs szükség betétre! Már a kilenc forintos kölcsönzési díj is messze felülmúlta ennek a ruhadarabnak az értékét. Szakadt volt, mocskos és gyűrött. Undoromat leküzdve felvettem, és amint a bárba értünk, gyorsan kibújtam belőle. Összehajtogatva egy székre raktam. Aztán óvatosan körülnéztem, nem keltett-e feltűnést dicstelen bevonulásom? Legnagyobb megdöbbenésemre, a székeken jobbra-balra, felfedeztem reprezentatív zakóm ikertestvéreit. Sőt, egy órányi ottlétünk alatt hét-nyolc újabb „páciens" vonult be koldus-öltözetben. Úgy látszik, a földszinti jelmezkölcsönző szép forgalmat bonyolít le.

Felvetődik a kérdés, hogy egy ilyen zakónak nevezett felmosórongy menynyivel esztétikusabb látvány, mint a frissen vasalt nyári ing? Szeretnénk megtudni továbbá azt is, mi a véleménye a vendéglátóipar illetékes vezetőinek effajta kölcsönző vállalat működéséről?

Wéber Lajos
építészmérnök
VI., Bajza u. 47.

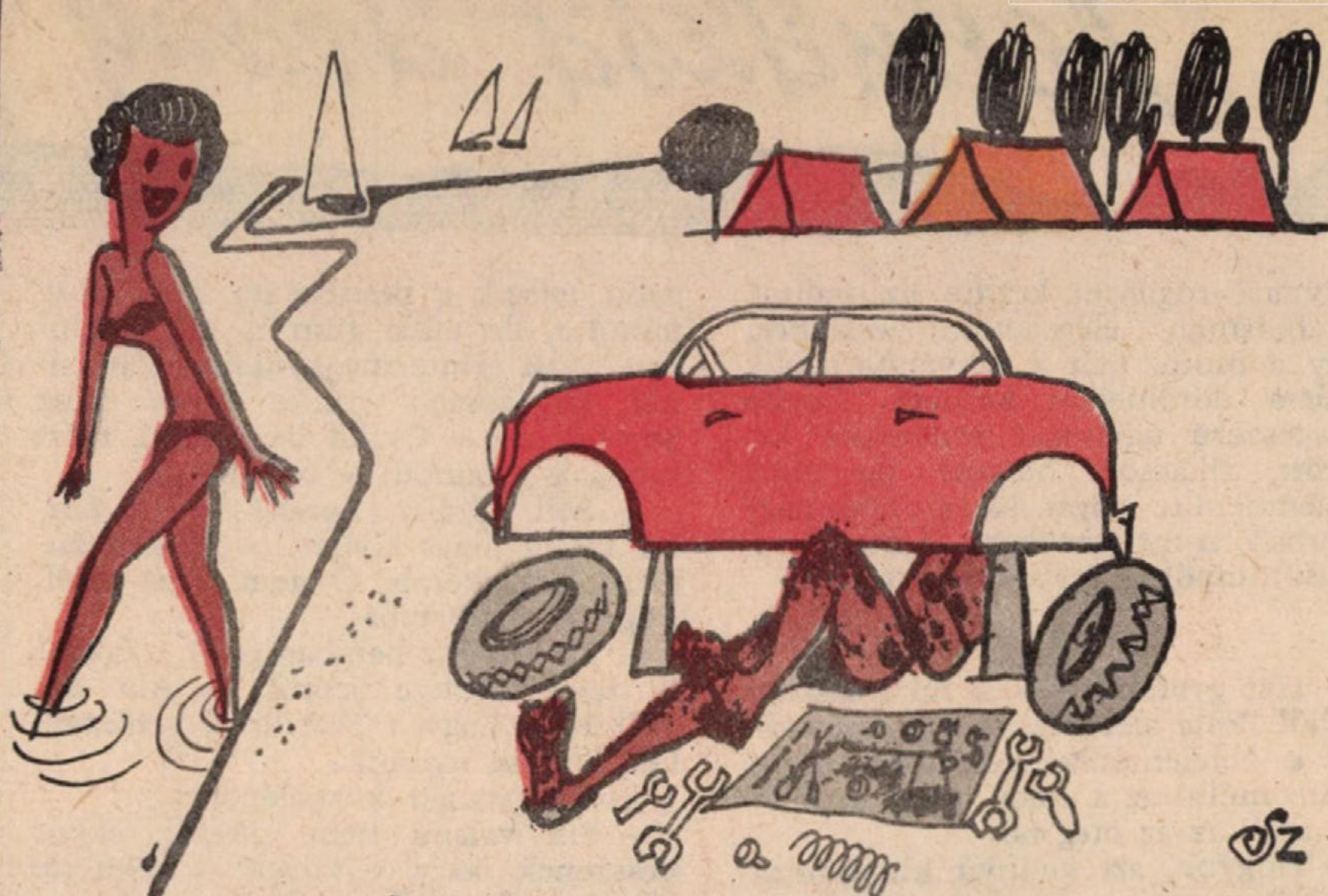
Betörőből festőművész

Mr. Kenneth Stack kétszer ült börtönben betörés miatt. Büntetését nem töltötte le tétlenül, festeni tanult, s most sokan azt állítják, hogy egyike a legtehetségesebb fiatal modern festőknek. Nyilván konzervatív felfogású volt az a kritikus, aki Stack képeinek megtekintése után így szólt a művészhez:

– Nem volna helyesebb, ha továbbra is betörne?

Autós-camping

Szűr-Szabó József rajza

– Jenő, teljesen ellustulsz! Két hete csak fekszel!

A NÉPI TÁNCOS

Kisfiam, a kilenc éves Jancsi, vidéken nyaralt a nagymamájánál. Amikor hazajött, rengeteget mesélt az élményeiről. Elmondotta azt is, hogy többen érdeklődtek utánam.

– Nem emlékszel rá, hogy kicsodák?

– De igen – felelte a gyerek. – Például a Vicze bácsi...

– Melyik Vicze bácsi? Több ilyen nevű ember is él a faluban.

– Hát... az az idős.

– Jó, jó, de sok idős Vicze bácsi van...

Rövid gondolkozás után Jancsi így szólt:

– Tudom már, melyik volt... A népi táncos Vicze bácsi!

– Népi táncos? – csodálkoztam. – De hiszen az lehetetlen... Ahhoz már túl öreg...

– Pedig az volt – felelte sértődötten a gyerek. – Bő fehér vászongatyában kapált a szőlőben...

Sz. J.

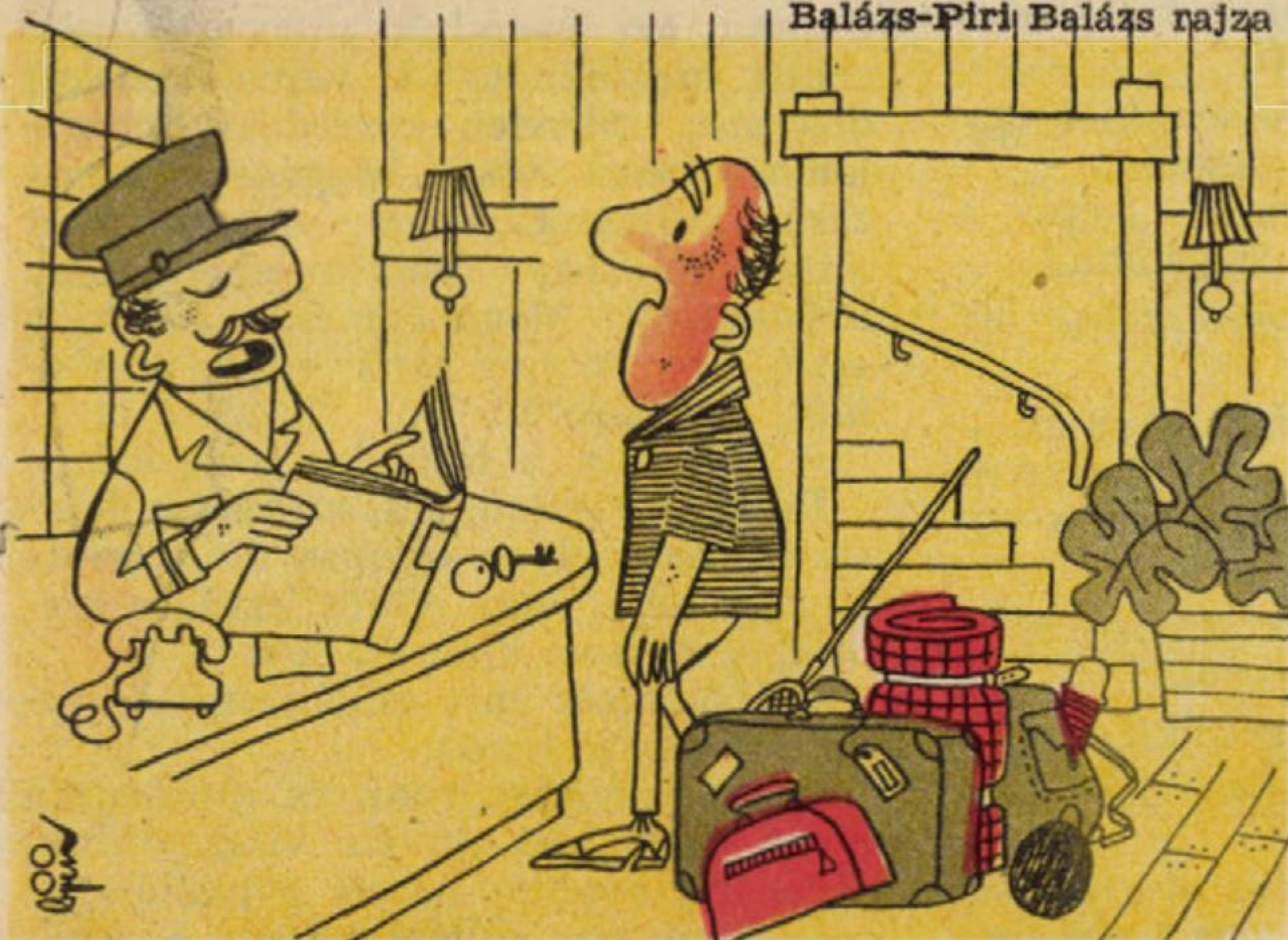
Fő az egészség!

– Remélem, megmosták a gyümölcsöt a kartársak!...

Zsúfoltak a turistaszállók

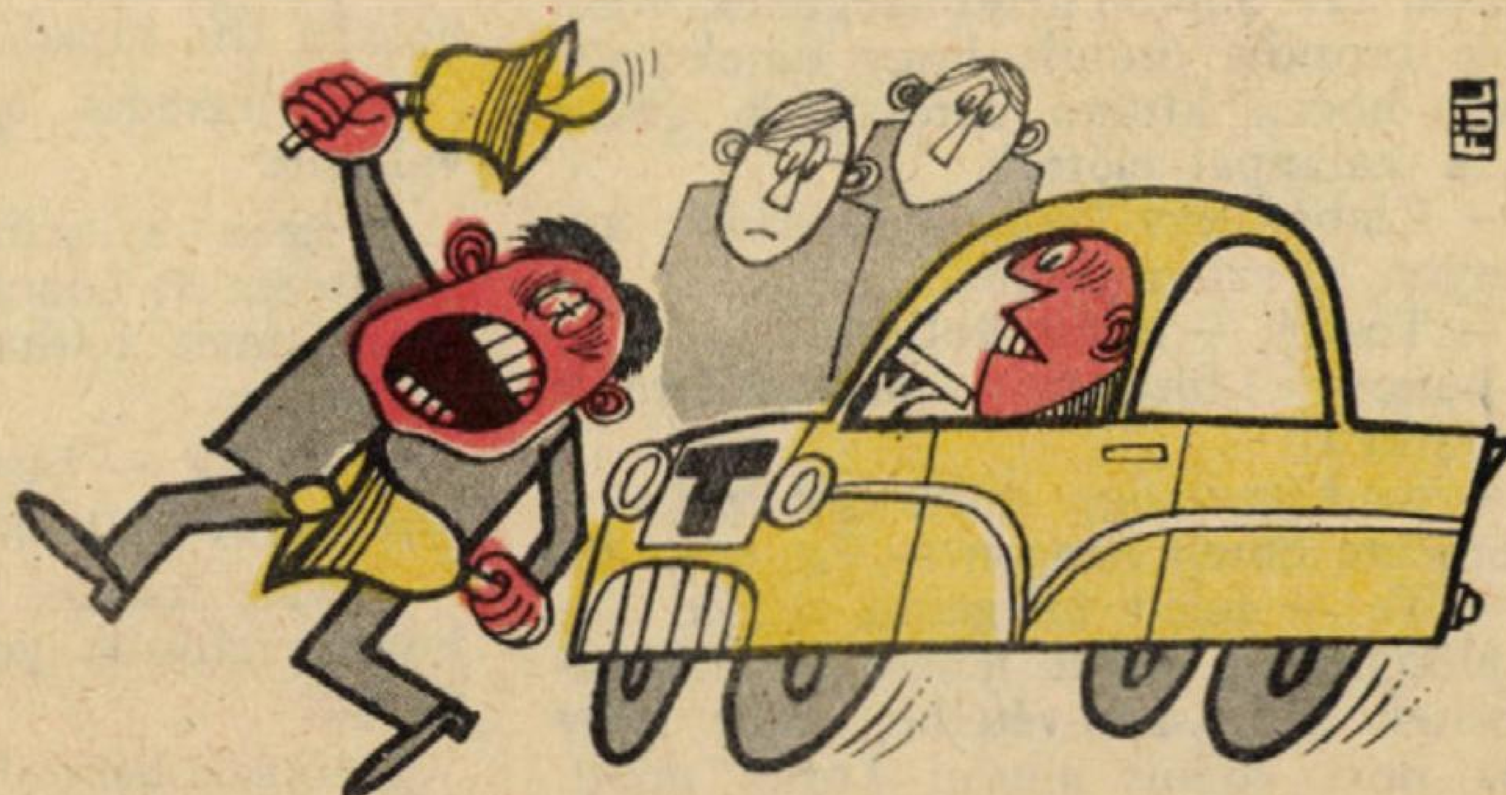
Balázs-Piri Balázs rajza

– El tetszett téveszteni az évet. Az ön előjegyzése 1965-re szól...

Közlekedési javaslatunk

Fülöp György rajza

– El az útból! Tanulóvezető jön mögöttem!

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ VIDÁM KISREGÉNYE

IV.

Gyuszi rugdosni kezdte az indítót. Mindhárman elégedetten észlelték, hogy a motor már a hetvenharmadik rugásra dörömbölni kezdett. Taszilló kecskeszerű ugrásokat produkált. Köhögött, rikácsolt, hörgött, de végül megemberelte magát. Nem olyan nagy iramban, mint amekkora lármával végigcsörömpölt a Szabadság körúton.

*

– Hát gyerekek – kelt fel íróasztala mellől Bolla alezredes – roppant érdekes a bejelentésük. Különösen figyelemre méltó az a dolog, hogy a tanárnő, meg az az öreg nő...

– Hogyne, azt könnyű kinyomozni – kottyantott szavába Dömötör Lonci.

Az alezredes a fejét rázta:

– Könnyűnek nem könnyű. Sopronban van százhúsz tanárnő. Míg az igazit megtaláljuk, az arany már ott üdül Bécsben. De igaz, hogy ezen a nyomon el lehet indulni.

– Minek elindulni? – vont vállat a gombóc. – Azon mi már meg is érkeztünk.

– Hova? – csodálkozott Bolla.

Lonci félretolta két harmadostársát:

– Oda – felelt diadalmas mosollyal, – hogy a Várkerület 116. szám alatt lakik Vas Rózsa tanárnő, a telefonban szipirtyónak nevezett nagynénikéjével. Aki beteges, öreg, sohase megy el hazulról.

A soproni rendőrség feje nyitva felejtette a száját.

– Mi?? – ámult. – Honnan tudják ezt??

A Taszilló három tulajdonosa mint egy jól betanított arisztophanészi kórus, tökéletes egyöntetűséggel felelt:

– Kinyomoztuk.

Bolla csak bámult. Két órával ezelőtt történt az áthallás. Utána a három kölyök kirándult. Negyedórával ezelőtt már bedöglött a Taszilló. Hogyan lehetséges, hogy ilyen rövid idő alatt..., ?

– Mi az ördög! – szaladt ki a száján.

– Az öreg nő százkilenc kiló – folytatta Dömötör Ilona –, lábai állandóan fájnak, nyugdíja van, és reumásak a fogai.

Az alezredes elkezdett nevetni:

– Na végre van három kitűnő detektívem, akikről nem tudja senki, hogy detektívek.

A három jó barát kifeszítette a mellkasát. Ha Sopron rendőrségének vezetője mondja őróluk, hogy detektívek, még hozzá kitűnő detektívek, akkor le a kalappal előttük.

– Szabad egy kérdést? – szólt szerényen a szilvásgombóc.

– Tessék – intett Bolla.

Lonci hirtelen szembefordult Szmukkal:

– Ki beszél úgy, mint egy birka? – kérdezte emelt hangon. – Én, vagy te?

– Te – felelt mérgesen a fiú. Tulajdonképpen azért lépett be harmadosnak a Taszilló-vételbe, mert félév óta nem tudott aludni Lonci miatt. Már abban főtt, hogy a gombóc kedvéért befesteti a haját platinára, a lány egyszer azt mondta, neki nagyon tetszik a platina fej, igaz, nőre mondta, de talán fiún is gilt. Azonban most szinte meggyűlölte. Hát ennél felvágósabb csirke nincs egész Sopronban! – Csukd be a szád, mert kihűl a gyomrod! – fordult el.

– Mit ugrálsz, Lonci? – állt Karcsi mellé Jónás Gyuszi. – Hiszen önkritikát gyakorolt. Ő nem tehet arról, hogy olyan bamba.

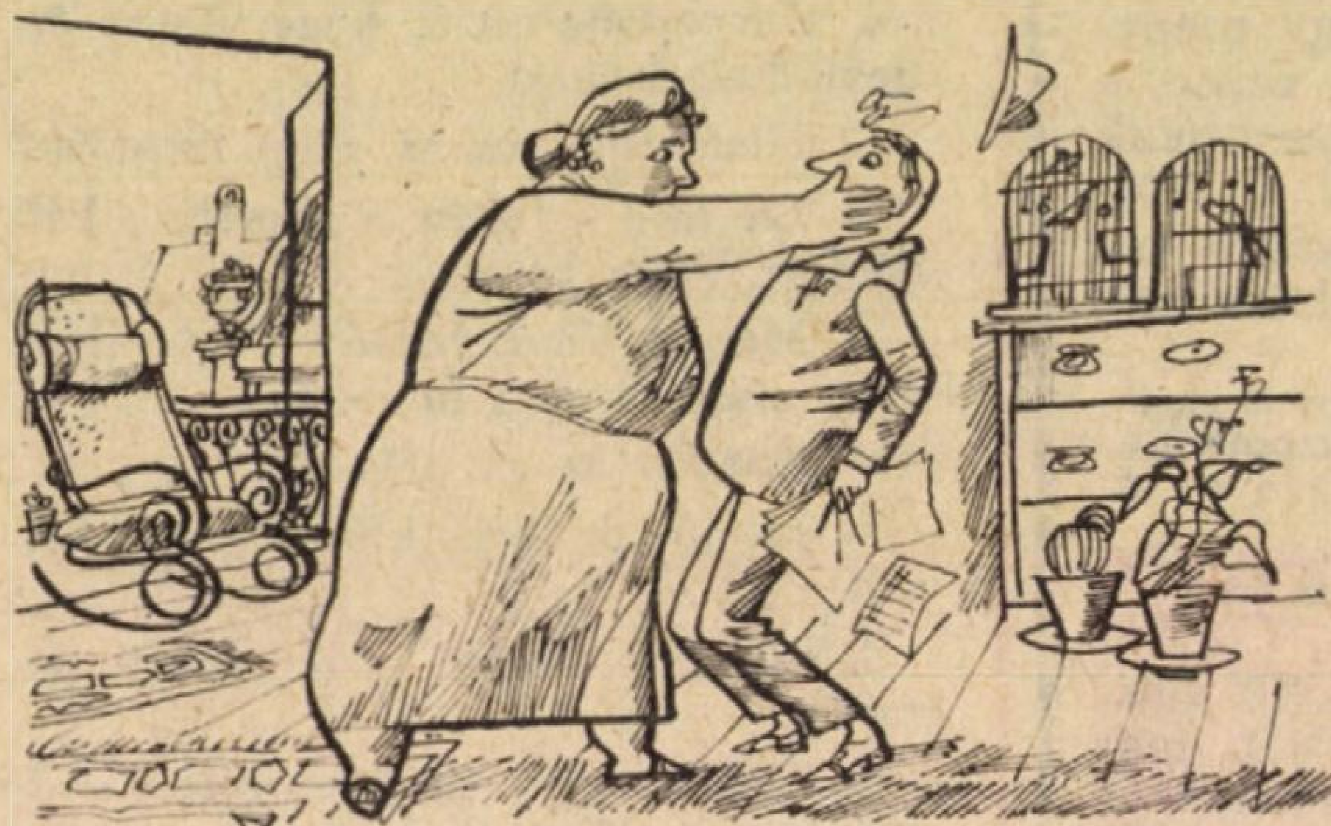
– Te beszélsz bambaságról? – fakadt ki fejét veszítve Szmuk. – Aki azt állítottad, hogy a Taszilóval versenyeket fogunk nyerni?

Bolla gyorsan közbelépett.

– Ha valami nem sikerül, akkor vesszenek össze a társak – békítette őket. – De mikor ilyen tehetséges nyomozást csináltak együtt...

– Én vagyok a hibás – szólt Lonci kedvesen –, én kezdtem. – Karcsihoz fordult. – Ne csinálj parasztlázadást, add ide a kezed! Te is Gyuszi.

Keményen kezet szorított velük, s már mind a hárman vidáman néztek Bollára.

– Bravó – mosolygott a rendőrtiszt. – Köszönet a bejelentésért, és köszönet az okos munkáért.

Kezet fogott velük, a fiatalok ragyogtak.

– És... és kérem – kérdezte Lonci –, szabad nekünk tovább nyomozni? Ma kaptuk meg a két hét szabadságot, azt rászánnánk...

– Ingyen – nyugtatta meg Szmuk az alezredest. – Az ország érdekében.

Bolla melegen nevetett.

– Ha tudnak hallgatni, senkinek egy szót sem szólni erről az ügyről...

– Mi tudunk hallgatni – ígérte a hosszú fiú, sápadtan az izgalomtól.

Az alezredes egy papírdarabra írt valamit.

– Ezen a számon felhívhatnak – nyújtotta át Loncinak. – De óvatosan beszéljenek, hátha áthallás van a vonalban.

– Értjük – biccentett Karcsi, és a feje egyetlen lángtenger volt.

– Még mindig itt vagyunk? – ripakodott társaira gombócka. – Munkára fel!

Gyorsan kezet fogott az alezredessel és távozott. Két lovagja úgy ment utána, megszélesedve a büszkeségtől, hogy majd elsodorták az ajtófélfát.

4

Bolla azonnal rendelkezett, hogy a határ őrizetét erősítsék meg. Éjszakára kettőzték az őrszemeket. Külön megfigyelőket és járőröket állítottak szolgálatba a határhoz vezető úton. És persze jelentés ment Pestre, küldjenek le egy ügyes embert.

A főkapitányság Francsek alezredest utaztatta Sopronba, mint kipróbáltan erélyes rendészt. Francsek felügyelet alá helyezte a postát, a távírót, a telefont. Rendőrkutyákkal járták végig a vonalat, ezek a gyanús helyeken megálltak, szinte emberi értelem volt a szemükben, szimatoltak néhányat, majd kecses mozdulattal fölemelték egyik hátsó lábukat. Egyéb eredmény nem volt.

Vas Rózsa tanárnőt megfigyelték a lakásán és iskolai elfoglaltsága közben, és ha sétált, és ha az erkélyen ülve nézte a világot. Követték, mint az árnyék, akárhova ment – érdemes lehetett, mert Rózsika csinos volt mint egy revűgörl, és úgy lépkedett, hogy aki nézte, menüettet vélt hallani.

A szipirtyó néven említett százkilenc kilós aggszűzhöz elküldtek egy ál adóhivatalnokot, aki körmönfont pénzügyi keresztkérdésekkel, majd udvarlással próbált kisajtolni belőle valami hasznos elszólást. Elszólást nem, de két pofont sikerült kisajtolni belőle. Odáig ment Francsek, hogy a Várkerület 116. számú, bombától sérült és rendbehozott házat „építészekkel" vizsgáltatta meg, vajon a helyreállítás után lakható-e? Az „építészek" a bontásokkal, az ásásokkal akkora újabb sérüléseket ejtettek a házon, hogy megint rendbe kellett hozni.

Bolla, meg az egész rendőrség a fejét csóválta. A tanárnőt mindenki ismerte, azt mondták róla, száz percentig megbízható. A városi zenekar dirigense. Minden közérdekű mozgalomban részt vesz. Magyar származású. Kellemetlenségei voltak, mert mint diáklány Volksbund-ellenesen nyilatkozott. Maga Francsek is, aki a saját esze szerint járta végig a nyomot, kijelentette:

– Zsákutca, a nyavalya törje ki!

Dolgavégezetlen utazott vissza Pestre, és most olyan egymás után szívta a cigarettát, hogy Vörös ezredes szédelegve nyitott ajtót-ablakot.

– Hát most mit csináljunk? – vakarta fejét a főnök.

Francsek vállat vont, és morózusan ment kifelé. Az ajtóban visszafordult, pillanatig sötéten nézett a padlóra.

– Simonyit előléptették – szólt gyanúsan szelíd hangon. – Miért? Talán írt valami új verset?

Az ezredes másfél óra óta várta ezt a döfést. Egy kicsit megkerülte Francseket, Simonyi előléptetési ügyében. Az ő véleményét meg kellett volna hallgatniok.

– A főkapitány bajtárs annyira értékeli a munkáját – felelt közömbös hangon. – A Ranolder utcai betörő elfogása száz százalékig az ő érdeme.

– Te, Pista – szólt Francsek élesen –, én ennek a kivasalt cukorbabának reakciós szagát érzem!

Vörös mosolygott.

– Mert rossz oldalon szagolod – viccelt. – Nézd, csinosabban öltözködik, mint ahogyan te szereted – mondta őszintén. – De hiszen – a hangja reszelős lett –, én is jobban öltözködöm, Balázs.

– Te is – biccentett komoran a helyettese, és majdnem odamondta, hogy tőle is felfordul a gyomra. – Olyan ügyes ez a fiú? – siklott át a veszedelmes témán. – Talán – mondta epe-keserűen –, talán a soproni ügyet is ki tudná tisztázni?

– A soproni ügyet? – hökkent meg a főnök.

– Miért nem küldöd le őt? – füstölt fa arccal Francsek. – Legalább pár hétig nem látnám a fizimiskáját, a nyavalya mángorolja meg!

Kiment, becsukta az ajtót.

Az ezredes leült, a töltőtollával babrált. Tiszta sor, Francsek csapdát akar állítani Simonyinak. És neki, a főnökének is. A főhadnagy értelmes, szorgalmas, vannak ötletei. De egy ilyen súlyos feladathoz, a soproni rejtélyhez, persze, fiatal. Több heti munkát, egy kupac pénzt pazarolna el odalent. És ha eredmény nélkül jönne haza, kiderülne az is, hogy nem a főkapitány akarta, hanem ő, Vörös ezredes ajánlotta soron kívüli előléptetésre.

Töprengve meredt maga elé. Miért vállalja a kellemetlenségeket a fiú miatt? „Sem utódja, sem boldog őse, sem rokona, sem ismerőse." Miért exponálja magát érte?

Hát azért – állapította meg –, mert tehetséges! Mert szorgalmas! Mert eredményes!

Fölemelte a kagylót:

– Hol van Simonyi főhadnagy?

*

A főkapitányság műkedvelői szorgalmasan próbálták a kis darabokat. Kerepesi rendező rekedten ordítozott:

– Simonyi! Birkás! Hol a mennykőben vagytok?

– Itt – dugta ki fejét Simonyi a színpad függönyének nyílásán.

– Birkás is ott van?

– Ő is.

– Hát akkor kezdjük! Gong. Függöny. Gyerünk!

A gong hármat gongott, a függöny nehézkesen, szinte vonakodva nyílt ketté. A díszlet vasútállomást ábrázolt. Jobbról Simonyi jött gazdásznak öltözve – zergetollas kalap, zakókabát, sonkanadrág, csizma –, balról Birkás ődöngött be, ünnepi ruhás gyári dolgozó, köpcös és nehézkes, cigarettacsutka a szája csücskében.

Vörös ezredes megállt a mély ajtójáratban, hallgatta egy kicsit a dialógust, aztán harsányan szólt:

– Simonyi főhadnagy!

(Folytatjuk)

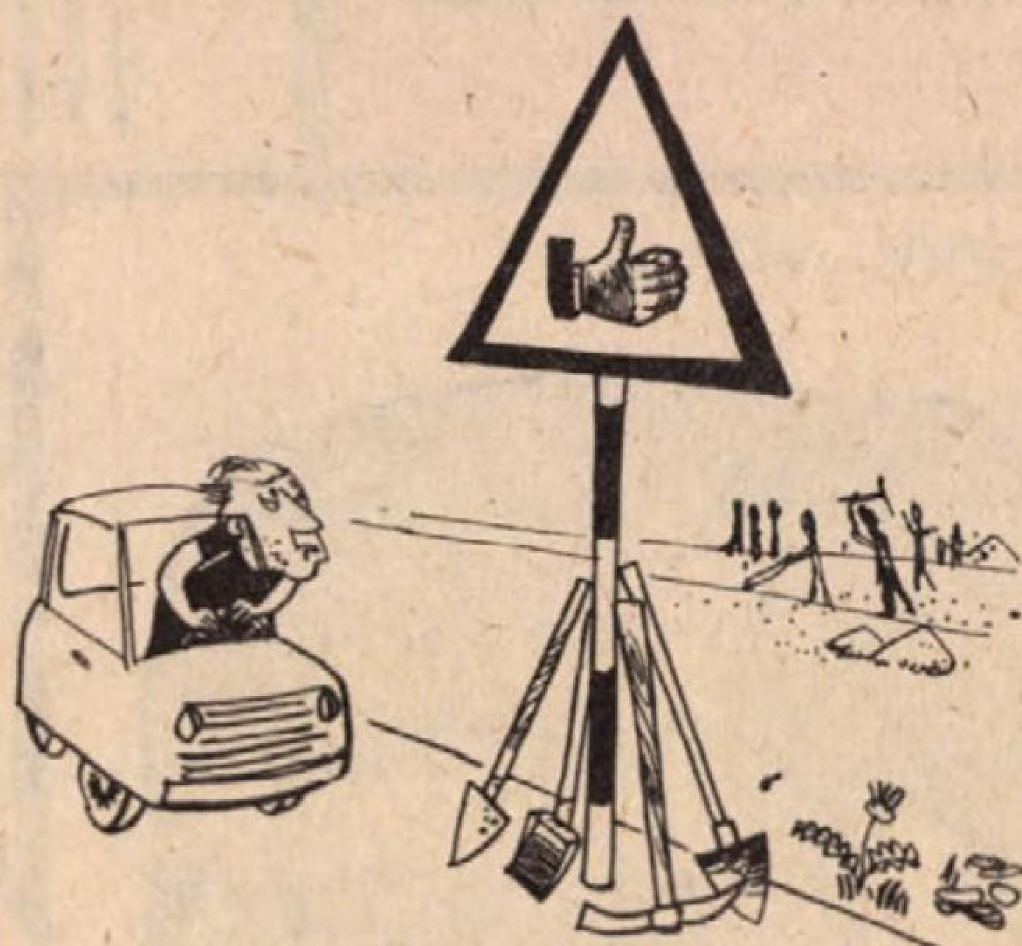
Barát József rajzai

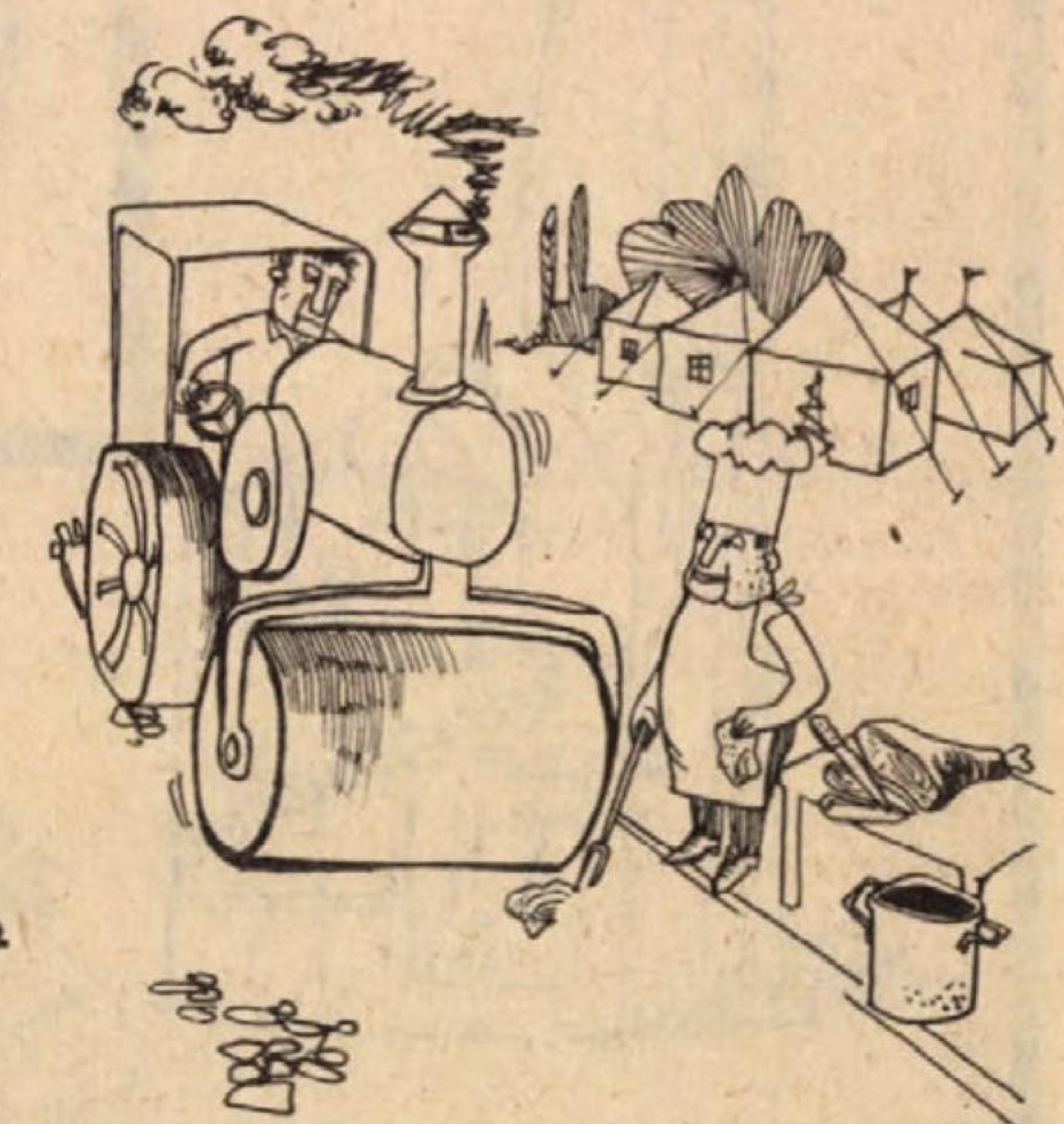
FIATALOK ÉPÍTIK A BALATONI AUTÓ-SZTRÁDÁT

– Látom, már éhesek vagytok!

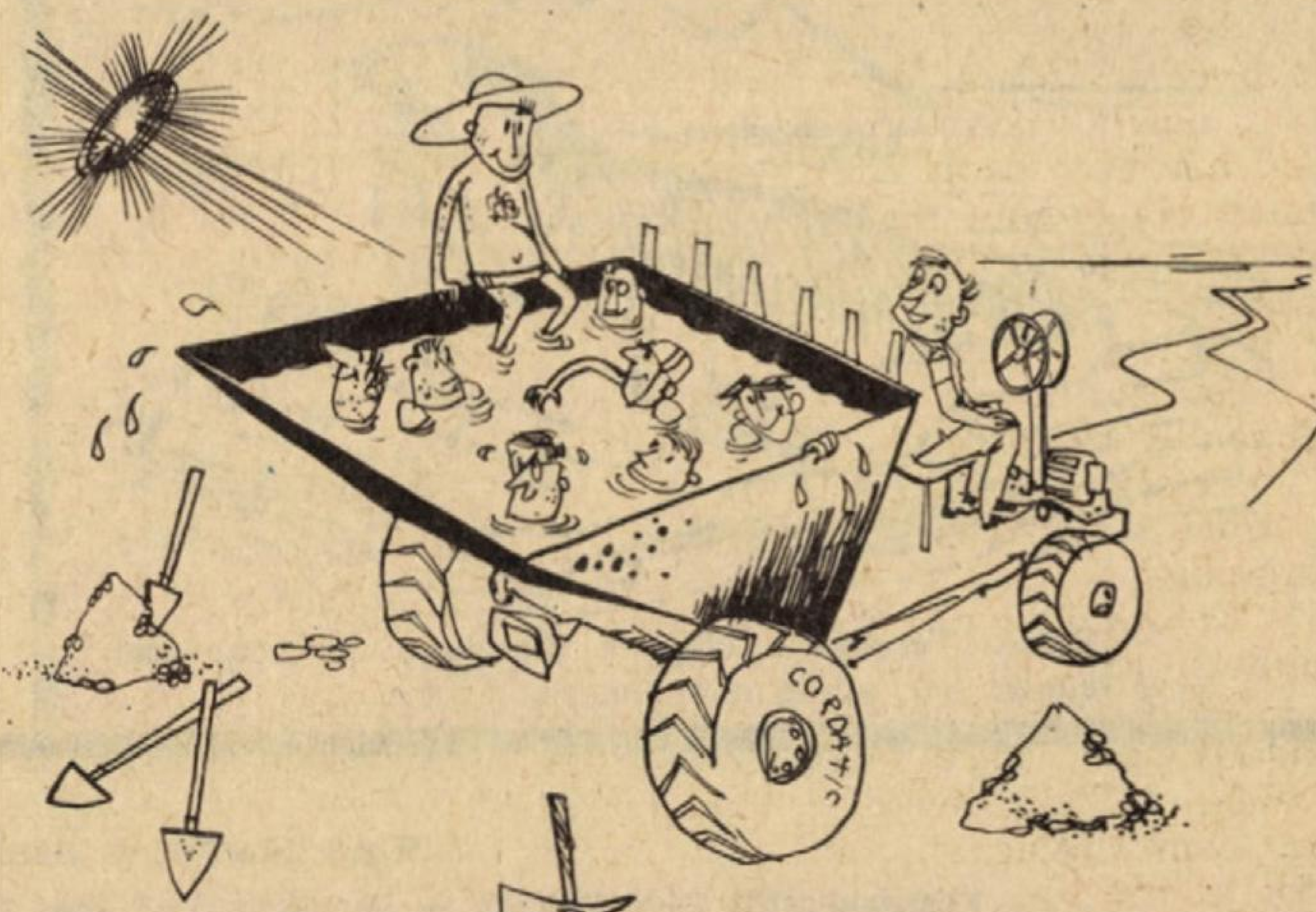
Állj! Társadalmi munka!!

– Gyerünk, szaki, gyerünk, mert megint későn lesz ebéd!

A legnagyobb kívánság

Fekete fuvar

HEGEDŰS—VÁRNAI:

VÉDIK A MAJMOKAT A KÖZÖNSÉGTŐL

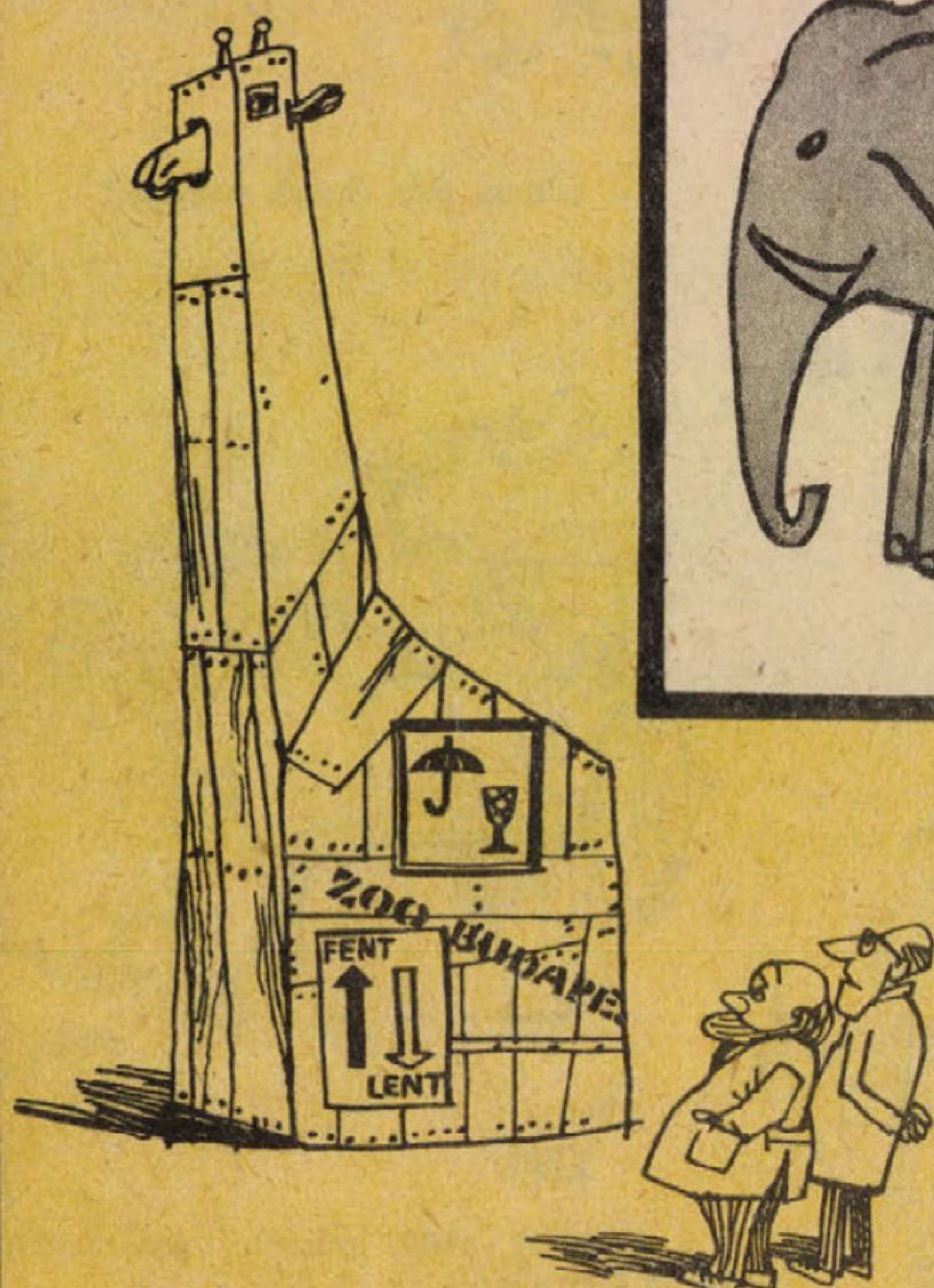

ÓVATOSSÁG!

Két alabárdos őrzi Szultánt: ki ne törhessen a ketrecéből.

ELŐÉRZET

– Az az érzésem, hogy zsiráfot kaptunk ajándékba . . .

VIDÉKI ÁLLATKERTEKBEN TURNÉZÓ SZTÁROK

– Azért ez a sok pendlizés a színvonal rovására megy . . .

TELEFON AZ ÉSZAKI-SARKRÓL

– Halló, Terimpex? Nagyon sajnálom, de amíg nem lesz tengeri hal, addig nem megyek Pestre . . .

KOREÁBA KÉSZÜL EGY VÍZILÓ-GYEREK

– Jónáska, aztán ne halljak rád panaszt!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.4513 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504